Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Rev. Constantine Raptis
313 Bay St. P.O.Box 416
Tarpon Springs, FLA 1/61

ΑΠΟ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ Α.Θ.Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΠΟΝΟΜΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΟΦΦΙΚΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ, ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, οἱ Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες Ὀφφικιάλοι κ. κ.:

1. Περικλῆς Λαντζούνης, Ἄρχων Καστρίνσιος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.
2. Χαρίλαος Μπούρας, Ἄρχων Ἔκδικος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.
3. Σόλων Γ. Βλαστός, Ἄρχων Ἔξαρχος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου.

4. Χαράλαμπος Μαρκέτος, Ἄρχων Νοτάριος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.
5. Πρόδρομος Κουρίδης, Ἄρχων Νομοφύλαξ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.
6. Γεώργιος Γκανᾶς, Ἄρχων Ὀστιάριος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

His Holiness Athenagoras conferred "Patriarchal Officia" on Pericles Lantzounis (New York), Harris Booras (Boston), Solon Vlastos (New York), B. Marketos (New York), Peter Kourides (New York), George Ganas (Chicago).

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΑΠΕΝΕΙΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟΝ ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Τὸ Πανεπιστήμιον Βοστώνης ἀπένειμεν εἰς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβον τὸν τίτλον τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας (Doctor of Divinity). Τὸ ἀπόγευμα τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προσκλήσει τῆς Συγκλήτου τοῦ Πανεπιστημίου, μεταβὰς εἰς Βοστώνην (Boston Garden), παρέστη εἰς τὴν τιμητικὴν τελετὴν καθ' ἣν ἀπενεμήθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πανεπιστημίου ὁ τίτλος τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας. Κατωτέρω παρατίθεται τὸ κείμενον τῆς σχετικῆς προσφωνήσεως, ἐν μεταφράσει:

Η ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Προσφώνησις γενομένη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Συγκλήτου κ. Harold C. Case ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀπονομὴν τοῦ τιμητικοῦ τίτλου τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας (Doctor of Divinity) πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βορείῳ καὶ Νοτίῳ Ἀμερικῇ.

Σεβασμιώτατε Ἰάκωβε, Ἀρχιεπίσκοπε τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βορείῳ καὶ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, Ἱερεῦ, Μητροπολῖτα, Οἰκουμενικὲ Ἀρχηγὲ Ἐκκλησίας, Συγγραφεῦ καὶ Παιδαγωγέ. Τὸ Πανεπιστήμιον Βοστώνης δοκιμάζει ὑπερηφάνειαν, τιμῶν ὑμᾶς διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας ὑμῶν ὡς Προϊσταμένου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Βοστώνῃ, ὡς Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὡς Προέδρου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Τῇ συστάσει τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Συμβουλίου καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Συγκλήτου τοῦ Πανεπιστημίου Βοστώνης, ἐνεργούσης συμφώνως πρὸς τοὺς θεσμοὺς τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέττης, ἀπονέμει ὑμῖν τὸν τίτλον τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας καὶ ἀποδίδει ὑμῖν ὅλας τὰς τιμάς, τὰς προνομίας καὶ τὰς εὐθύνας τὰς ἀνηκούσας τῷ τίτλῳ τούτῳ.

(Ὑπογραφὴ) HAROLD C. CASE

(Σφραγὶς) ΠΑΝΕΠ. ΒΟΣΤΩΝΗΣ
1959–1960

Ἰουνίου 5, 1960

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἀνταπαντῶν ηὐχαρίστησε διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ τίτλου, κατὰ δὲ τὴν τιμητικὴν δεξίωσιν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησεν ἐπὶ πεντάλεπτον ἐπὶ τῶν τριῶν λέξεων τοῦ ἐμβλήματος τοῦ Πανεπιστημίου Βοστώνης «Γνῶσις — Ἀρετὴ — Εὐσέβεια».

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York 21, N. Y
Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.

EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:
One year $4.00
Two years $7.00
Three years $10.00
Single copy ..... 40 cents
Foreign Countries ..... $4.50 per year

•

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Ἑλληνοαμερικανόπουλα εἰς Ἑλλάδα

Περὶ τὰ 100 Ἑλληνο-Ἀμερικανόπουλα τῶν Σχολείων μας θὰ παραθερίσουν εἰς Ἑλλάδα, μερίμνῃ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐνισχύσατε ὅλοι τὴν εὐοίωνον αὐτὴν πρωτοβουλίαν, ἀποστέλλοντες τὴν συνδρομήν σας εἰς τὸ SCHOLARSHIP FUND τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ νέα μας γενεὰ πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἑλλάδα. Μία τοιαύτη ἐπίσκεψις εἶναι ἀνεκτίμητος.

15η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ἐν BUFFALO, N. Y.

Καμμία Κοινότης δὲν πρέπει νὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Νομοθετικὸν Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ BROOKLINE, MASSACHUSETTS

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΤΥΧΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΥΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἡ ἐσκαφὴ τοῦ ἐδάφους πρὸς θεμελίωσιν τοῦ Παρεκκλησίου. — Ἡ ἐπιβλητικὴ τελετὴ τῶν Τελειοφοίτων. — Ποῖοι οἱ βραβευθέντες. — Ἡ ἀνακήρυξις Μεγάλων Εὐεργετῶν. — Οἱ ἐκφωνηθέντες λόγοι. — Τὰ συντελεσθέντα ἔργα καὶ τὰ νέα κτίρια. — Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον.

ΔΙΠΛΗΝ ἀφορμὴν χαρᾶς καὶ συγκινήσεως βαθυτάτης ἐχάρισε τὸ Σαββατο-Κύριακο (19-20 Ἰουνίου) εἰς τὴν Θεολογικήν μας Σχολήν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ὁμογένειαν Ἀμερικῆς, εἰς τὸν ἐνιαῖον καὶ ἀδιάσπαστον Ἑλληνορθόδοξον κόσμον μας.

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ

Ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τῆς νέας Σιών, τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, τὸ δειλινὸ τοῦ Σαββάτου, 19 Ἰουνίου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, συμπαρασταθμένου ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου καὶ Κληρικῶν τῆς Γ΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, παρισταμένου τοῦ Προεδρείου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας (G.O.Y.A.), τοῦ Διευθυντοῦ, Ἐφόρων, Καθηγητῶν καὶ Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, φίλων καὶ ὑποστηρικτῶν αὐτῆς καὶ λοιπῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, κατόπιν εἰδικῆς Ἱ. Ἀκολουθίας, ἔγινεν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡ ἐκσκαφὴ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἀνεγερθῇ Ἱερὸν Παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πρὸς τιμὴν μὲν πάντων τῶν ἐν Ἀμερικῇ γενομένων Πρωτοπόρων Πατέρων ἡμῶν, εἰς αἰωνίαν δὲ μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ τοῦ ἱδρύσαντος τὴν Νεολαίαν «Γκόγια». Εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης, ἡ Γκόγια, διὰ περιφορᾶς δίσκων εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀδείᾳ καὶ προτροπῇ τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος, καὶ δι' ἄλλων ἐράνων, συνέλεξε. μέχρι τῆς 20ῆς Ἰουνίου, 97.000 περίπου δολλαρίων, ἔναντι τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τελείαν ἀνέγερσιν καὶ ἱστόρησιν τοῦ Παρεκκλησίου 150,000 δολλαρίων.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἰάκωβος, συμπαρασταθμένος ὑπὸ τῶν Ἡγετῶν τῆς «ΓΚΟΓΙΑ», πηγνύει τὸν Σταυρόν, σύμβολον τοῦ Πατριαρχικοῦ Σταυροπηγίου τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Παύλου, ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ.
The Holy Cross is placed at ground-breaking of G.O.Y.A. Memorial Chapel in Brookline, Mass.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐξάρας τὴν εὐλαβῆ καὶ εὐγνώμονα πρωτοβουλίαν ταύτην τῆς Γκόγια, ὡμίλησεν ἐκτενῶς περὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ὡς ἐκπολιτιστικοῦ παράγοντος ἐν Ἀμερικῇ καὶ θεματοφύλακος τῶν Ἑλληνορθοδόξων παραδόσεων ἡμῶν, ἐξῆρε τὸ μέγα ἔργον τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου του κυροῦ Μιχαήλ, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Γκόγια σοφὰς πατρικὰς νουθεσίας καὶ ἐπευλογήσας τὸ ἀναληφθὲν ἔργον, ἔπηξεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μέγαν ξύλινον λευκὸν Σταυρόν, συμβολικόν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ προσέφερον: ὁ κ. Πιὲρ Δεμέτς, ἐκ Σικάγου, Μέλος τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, 1,000 δολλάρια, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Παπαβασιλόπουλος, Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Νοτίου Ἀμερικῆς, 100 δολλ. καὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς μικρότερα ποσά.

Ἐπὶ τῆς δασώδους κορυφῆς τοῦ λόφου ὑψοῦται τώρα ὁ λευκὸς συμβολικὸς Σταυρός, ἀναμένων τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Παρεκκλησίου, ἡ ὁποία δὲν θὰ βραδύνῃ. Ἐὰν εἰς τὰ ἐκσκαφέντα θεμέλια τοῦ Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ Παρεκκλησίου ἡ Ἑλληνορθόδοξος Νεολαία «Γκόγια» ἐθεμελίωσε καὶ τὴν πίστιν της εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὴν ἀφοσίωσίν της εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀπόλυτον πειθαρχίαν της εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν, τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ διαιώνισιν τῶν Ἑλληνορθοδόξων παραδόσεων καὶ ἰδεωδῶν καὶ τὴν ἀπόφασιν ὅπως γίνῃ μεταλαμπαδευτὴς τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πνεύματος καὶ πολιτισμοῦ εἰς τὴν μεγάλην ταύτην καὶ πρόμαχον τῶν ἐλευθέρων Λαῶν χώραν, τότε ἡ φέρελπις Νεολαία μας «Γκόγια» θὰ ἔχῃ ἀνεγείρει ὄχι μόνον ἕνα Παρεκκλήσιον, ἀλλὰ καὶ ἓν μνημειῶδες κτίσμα, ποὺ θὰ ἐξυψώσῃ πολὺ τὴν ἀξίαν της καὶ τὴν ἀποστολήν της. Δι-

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος κηρύττων τὴν ἔναρξιν τῆς τελετῆς. Παρίστανται: ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας (ἀρ.), ὁ Πανοσ. Διευθυντὴς Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος (δεξ.) καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Λεύκης κ. Μάρκος. Ἐκατέρωθεν, καθηγηταὶ καὶ ἄλλοι κληρικοί.

Archbishop Iakovos, with his clergy, speaking at the Theological School Commencement.

ότι, ὅπως ἐτόνισεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὸ πρὸς τιμὴν Αὐτοῦ παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Γκόγια γεῦμα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, θεωρεῖ τὴν Γκόγια ὄχι ὡς μίαν Ὀργάνωσιν ἁπλῶς τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀλλ' ὡς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παρόντος καὶ πολὺ περισσότερον τοῦ μέλλοντος, Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας ἕκαστον μέλος εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι «ναὸς Θεοῦ ζῶντος» (Β΄. Κορ. 6, 16).

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Σχολάρχου καὶ ἄλλων Κληρικῶν τῆς Νέας Ἀγγλίας, ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία ἐν τῷ μεγάλῳ κτιρίῳ τοῦ νεοτεύκτου Γυμναστηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Παρίσταντο: Ὁ Γενικὸς Πρόξενος ἐν Βοστώνῃ κ. Ἀλκιβ. Παπαδόπουλος, ἡ Ἐφορία, οἱ Καθηγηταί, οἱ φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς, αἱ τελειόφοιτοι τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου, ἀντιπροσωπεῖαι Κοινοτήτων, Φιλοπτώχων καὶ Ὀργανώσεων καὶ πλῆθος κόσμου ἐκ διαφόρων πόλεων καὶ πολιτειῶν, πληρώσαντες τὸ ὑπερμέγεθες Γυμναστήριον. Τὸν χορὸν τῶν Φοιτητῶν διηύθυνεν ὁ Καθηγητὴς κ. Χρ. Βρυωνίδης. Ἡ ἀπόδοσις ἦτο θαυμασία καὶ ἡ ἐκ τῆς χορῳδίας ἐντύπωσις ἀρίστη.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως, ὡμίλησεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐξάρας τὴν ἀποστολὴν τῆς Σχολῆς καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ἐπιτελεσθὲν κατὰ τὸ λῆγον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἔργον. Συνεχάρη τὸν Διευθυντήν, τοὺς Καθηγητὰς καὶ φοιτητάς, ἐξέφρασεν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς εὐεργέτας, δωρητὰς καὶ ὑποστηρικτὰς τῆς Σχολῆς καὶ ἐτόνισεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου θὰ ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ Κολλέγιον ἀνεγνωρισμένον ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς πυρὴν τοῦ ὑπὸ ἵδρυσιν Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου. Μὲ τὴν ἔναρξιν λειτουργίας τάξεως Κολλεγίου Ἑλληνικῶν Σπουδῶν (Κλασσικῶν, Βυζαντινῶν καὶ Ἑλληνιστικῶν), δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι τῷ 1965 θὰ ἔχῃ ὁλοκληρωθῇ ἡ ἀπαιτουμένη προεργασία καὶ λειτουργία δύο Κολλεγίων, ἅτινα θὰ ἀποτελέσουν τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον. Ταῦτα διακηρύττων καὶ ἐξαγγέλλων ἐπισήμως καὶ ὑπευθύνως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐτόνισεν ἐκ παραλλήλου, ὅτι «τὸ χρέος τῆς Ἱ. Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἡ ὑψηλὴ αὐτῆς ἀποστολὴ ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ, εἶναι νὰ προσφέρῃ τὴν πολύτιμον συμβολήν της εἰς τὴν ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον διαμόρφωσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις, προσπεράσας τὸ στάδιον τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ, προσπαθεῖ, ὡς δεικνύουν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων, τοῦ Διευθυντοῦ, Καθηγητῶν καὶ Εὐεργετῶν τῆς Σχολῆς, τοῦ Προξένου καὶ τῆς Κας Παπαδοπούλου, παρακολουθοῦν τὴν τελετήν.

Archbishop Iakovos with the Bishops, Faculty, Benefactors and Honored Guests at the Theological School Commencement in Brookline, Mass.

ρῶν, νὰ καταστῇ πολιτισμὸς ἤθους καὶ πνεύματος, ἤτοι Χριστιανικὸς πολιτισμός . . .».

Πρὸς δὲ τοὺς φοιτητὰς ἀπευθυνόμενος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνέγνωσε καὶ ἡρμήνευσεν ἀπόσπασμα τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ ἑορταζομένου κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην Ἀποστόλου Ἰούδα: «Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί, τῇ ἁγιωτάτῃ ἡμῶν πίστει ἐποικοδομοῦντες ἑαυτούς . . .» (Ἰούδα 1, 17-25). Ἐπὶ δὲ τῇ ἀγομένῃ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ «Ἑορτῇ τοῦ Πατρός», ἀπηύθυνε θερμὴν παραίνεσιν πρὸς τοὺς ἱεροσπουδαστάς, ὅπως φανῶσιν ἀντάξιοι υἱοὶ τῶν πατέρων των, τῶν ἀξιοθαυμάστων τούτων Πρωτοπόρων τῆς Ὀρθοδοξίας, οἵτινες ἵδρυσαν Ἐκκλησίας καὶ Σχολεῖα, καὶ ἐδημιούργησαν τὸ περίλαμπρον τοῦτο σύνολον, τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ, καὶ ἐκάλεσεν αὐτοὺς ὅπως καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν σειρὰν των καταστῶσιν «Ἱδρυταὶ—Πατέρες» τοῦ μέλλοντος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐν κατακλείδι ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἀνήγγειλεν, ὅτι, ἐντολῇ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου, ἀνεκήρυξε Μεγάλους Εὐεργέτας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοὺς κ. κ. Ἀντώνιον Πάππαν καὶ Ἰωάννην Πάππαν, Θεόδωρον Τόναν καὶ Ἄγγελον Κοτσίδαν, διὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν πρὸς τὴν Σχολὴν χρηματικὰς δωρεὰς καὶ προσωπικὰς ὑπηρεσίας ὡς Ἐφόρων αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἡ Α.Σ. ἐξ ὀνόματος τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἀπένειμεν εἰς τὸν κ. Γεώργιον Τούμπουραν, Ὑφυπουργὸν Δημοσίων Ἔργων τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέττης, τὸν Σταυρὸν τοῦ Πατριαρχικοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ σχετικὸν δίπλωμα, διὰ τὴν ἐκ 2,000 δολλαρίων εὐλαβῆ δωρεὰν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΩΝ

Περὶ ὥραν 3ην μ. μ. ἤρξατο ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς πτυχίων εἰς τοὺς ἐφετεινοὺς ἐξ ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Γυμναστηρίῳ, τῇ παρουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος καὶ πάντων τῶν ὡς ἄνω, τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου καὶ Λεύκης κ. Μαρίνου, ὡς καὶ πυκνοτάτου πλήθους, κατακλύσαντος τὸ ὑπερμέγεθες Γυμναστήριον καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ

Κατόπιν προσευχῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ πάντων, ἤρξατο ἡ τελετή. Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, ἐκθέσας ἀπολογισμὸν τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1959—1960. (Ὁ λόγος οὗτος, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐκφωνηθέντες λόγοι δημοσιεύονται εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης περιγραφῆς.) Ἡ Σχολὴ ἱδρύθη τῷ 1937 ὑπὸ τοῦ νῦν εὐκλεῶς πατριαρχεύοντος Παναγιωτάτου κ. κ. Ἀθηναγόρου. Ἐντὸς 23 ἐτῶν ἐνεγράφησαν 318 φοιτηταί, ἀπεφοίτησαν 249 καὶ σπουδάζουν σήμερον 69. Ἐκ τῶν ἀποφοιτησάντων 249, οἱ 213 ἐχειροτονήθησαν καὶ ὑπηρετοῦν εἰς Κοινότητας ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείας καὶ Καναδᾷ. Ἐκ τῶν 69 σημερινῶν φοιτητῶν, 40 ἀνήκουν εἰς τὸ Κολλεγιακὸν Τμῆμα καὶ 29 εἰς τὸ Θεολογικόν. Διὰ τὸ ἔτος 1960—61 ἐνεγράφησαν 23 μαθηταί, ἐξ ὧν οἱ 5 ἐξ Ἑλλάδος, καὶ 15 ἐκ Βορ. Ἀμερικῆς, 1 ἐκ Νοτ. Ἀμερικῆς καὶ 2 ἐξ Ἀφρικῆς. Οὕτω κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἡ Σχολὴ θὰ ἔχῃ περὶ τοὺς 90 μαθητάς. Ἐτόνισεν ἐν συνεχείᾳ ὁ Πανοσιολ. Διευθυντὴς τὴν ἀνάγκην ὅτι

πρέπει νὰ προσέρχωνται περισσότεροι φοιτηταί, ζητήσας πρὸς τοῦτο τὴν συνδρομὴν τῶν Ἱερέων καὶ Κοινοτήτων, καὶ ἀφοῦ ηὐχαρίστησε τοὺς κ. κ. Ἐφόρους καὶ τοὺς κ. κ. Καθηγητάς, ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῶν Εὐεργετῶν τῆς Σχολῆς κ. κ. Ἀντωνίου Πάππα, Ἰωάννου Πάππα, Θεοδώρου Τόνα καὶ Ἀγγέλου Κοτσίδα. Ἐν συνεχείᾳ ἀπεκάλυψε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου ὑποστηρικτοῦ τῆς Σχολῆς Σταματίου Σταματέλλου, εἰς τὴν ἔμπνευσιν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται τὸ Ἀδελφᾶτον τῆς Σχολῆς, ἀποδόσαν μέχρι σήμερον ἄνω τῶν 300,000 δολλαρίων, καὶ ὁ ὁποῖος δικαίως ἀπεκλήθη «Παπποῦς» τῆς Σχολῆς. Εἰς μνήμην αὐτοῦ, ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀειμνήστου ἠθλοθέτησε βραβεῖον 100 δολλαρίων ὑπὲρ τῶν ἀριστευόντων μαθητῶν. Ἕτερος Μέγας Εὐεργέτης τῆς Σχολῆς εἶναι ὁ κ. Σωκράτης Ταβουλαρίδης ἢ Charles Taylor, ὅστις ἀπὸ τριετίας διαθέτει εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ του Σωτηρίου Ταβουλαρίδου (Gregory Taylor) εἰδικὸν κεφάλαιον ὑποτροφιῶν (Taylor Scholarship Fund) διὰ 15–16 φοιτητάς, συνεχίζοντας καὶ εἰδικεύοντας τὰς Θεολογικὰς αὐτῶν σπουδὰς ἐν Εὐρώπῃ ἢ Ἀμερικῇ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διατίθενται κατ' ἔτος 15 ἕως 16 χιλιάδες δολλάρια.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων βραβείων, τὰ ὁποῖα διέθεσαν καὶ ἐφέτος διάφοροι ἑταιρεῖαι ἢ ἰδιῶται φίλοι τῆς Σχολῆς, ὁ Πανοσιολ. Διευθυντὴς ἐτόνισε τὴν εὐγενῆ χειρονομίαν τῆς «Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Ἀμερικανικῆς Γραμμῆς», ἰδιοκτητρίας τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ἥτις ἔχει ἱδρυθῇ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μεγάλου Εὐεργέτου Εὐγενίδου, ἐφέτος δέ, πρωτοβουλίᾳ τῶν ἀξιωματούχων τῆς ἑταιρείας, προσέφερεν εἰς τὴν Σχολὴν $2,500 ὑπὲρ μετεκπαιδεύσεως φοιτητῶν αὐτῆς ἐν Εὐρώπῃ. Προτείνεται δὲ τῇ Ἐφορείᾳ τῆς Σχολῆς, ὅπως ἱδρυθῇ Εὐγενίδειον Κεφάλαιον Ὑποτροφιῶν.

Ἰδιαιτέρως ἐτονίσθη ἡ συμβολὴ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τοῦ Καθεδρικοῦ Βοστώνης (διὰ $3,100) καὶ Νέας Ὑόρκης (διὰ $500) ὑπὲρ τῆς Σχολῆς. Ἐν κατακλείδι, ἐξαιτησάμενος τὰς εὐλογίας τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου, ὅπως εὐλογήσῃ «τὴν ἄμπελον ταύτην, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιά Του», ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς τελειοφοίτους θερμὴν πατρικὴν ἔκκλησιν, ὅπως «ἀποτελέσωσι τὸν ζῶντα καρπὸν τοῦ πνεύματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς».

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΩΝ

Ἀπὸ μέρους τῆς τάξεως τῶν τελειοφοίτων, ὁ ἐξ αὐτῶν κ. Βύρων Παπανικολάου ἀπηύθυνε θερμὴν ἀποχαιρετιστήριον προσφώνησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεικονίζετο ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις τῆς ἀποστολῆς τῆς Σχολῆς καὶ τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς, ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Σχολήν, πρὸς τοὺς Ἐφόρους, τὸν Διευθυντὴν καὶ τοὺς Καθηγητάς, ὁ ζῆλος τῶν ἀποφοιτούντων, ἡ ἀπόφασις αὐτῶν ὅπως, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν των, ἱερούμενοι διακονήσωσι τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἡ ἀδελφικὴ πρὸς τοὺς νεωτέρους φοιτητὰς ἀγάπη. Αἱ ἔννοιαι, ἡ γλῶσσα, τὸ ὕφος καὶ ἡ ἑλληνοπρεπὴς ἀπαγγελία τῆς προσφωνήσεως ἐνεποίησαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν καὶ προὐκάλεσαν μακρὰ χειροκροτήματα.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΠΡΟΞΕΝΟΥ

Ἐκ μέρους τοῦ μὴ δυνηθέντος νὰ παραστῇ εἰς τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην τελετὴν Ἕλληνος Πρεσβευτοῦ κ. Λιάτη, ὁ Ἐντιμ. Πρόξενος Βοστώνης κ. Ἀλκιβ. Παπαδόπουλος, ὁμιλῶν, ἐχαρακτήρισε τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ὡς «τὸ ἀνώτερον καὶ ὀνομαστότερον πνευματικὸν Ἵδρυμα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου ἐν τῷ Δυτικῷ Ἡμισφαιρίῳ». Πρὸς δὲ τοὺς ἀποφοιτῶντας ἀπηύθυνε πολυτίμους ὑποθήκας, τονίσας ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐν γένει ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς, ἐξαρτᾶται ὅπως αἱ αἰώνιαι πνευματικαὶ ἀξίαι τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας καταστοῦν κτῆμα τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας. Ἐν τέλει, ἐκ μέρους τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου, ἀπένειμεν εἰς τὸν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς κ. Πέτρον Μουτεβελῆν τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος. Ὁ κ. Μουτεβελῆς ηὐχαρίστησε δι' ὀλίγων ἀλλὰ μεστῶν ἐννοιῶν θερμῶν λόγων, χειροκροτηθεὶς θερμῶς.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Εὐχαριστήσας τὸν Κύριον διὰ τοὺς ἓξ νέους ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς, οἵτινες προστίθενται εἰς τοὺς 213, οἵτινες, πάντες, θὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν θείαν του ἀποστολήν, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔστρεψε τὴν σκέψιν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν Ἱδρυτὴν τῆς Σχολῆς, Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν. Ἀνέλυσεν ἐν συνεχείᾳ τὰ προβλήματα ἐκεῖνα τῆς Ὁμογενείας, ὧν τὴν λύσιν ἀναμένει αὕτη ἀπὸ τοὺς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς· καὶ τὰ προβλήματα τῆς Σχολῆς, τῶν ὁποίων τὴν λύσιν ἀναμένει αὕτη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ὁμογενείας. Ὡμίλησε μὲ θέρμην καὶ ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς ἀνελίξεως τῆς Σχολῆς, περὶ τῶν μεγάλων νέων εὐεργετῶν αὐτῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Σχολὴ ὀφείλει τὰ νέα μεγαλοπρεπῆ κτίριά της, περὶ τοῦ χρέους τῆς Σχολῆς, ἀνερχομένου εἰς $400,000, καὶ ἐπισήμως καὶ ὑπευθύνως ἐξήγγειλε καὶ πάλιν, ὅτι, Θεοῦ θέλοντος, μὲ τὴν ἵδρυσιν Ἑλληνοαμερικανικοῦ Γυμνασίου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, καὶ δύο Κολλεγίων (Θεολογικοῦ καὶ Φιλοσοφικοῦ) θὰ ἔχωμεν περὶ τὸ 1965 τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον λόφον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐξῆρεν ἐν συνεχείᾳ τὸ ἔργον τῶν Ἐφόρων, τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῶν Καθηγητῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ ἀπὸ τοῦ 1937, ἐπὶ 23 συναπτὰ ἔτη, λίαν καρποφόρως ὑπηρετοῦντος τὴν Σχολὴν Καθηγητοῦ Αἰδεσ. κ. Γεωργίου Τσούμα, καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἐξ ἀποφοιτῶντας βαθυνουστάτας καὶ πλήρεις στοργῆς παραινέσεις καὶ ὑποθήκας. Ἀνήγγειλε δὲ ὅτι ἐξ αὐτῶν δύο μὲν θὰ χειροτονηθῶσι λίαν συν-

Οἱ ἐφετεινοὶ ἀπόφοιτοι τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐξ ἀριστερῶν: Ἰωάννης Χρονόπουλος, Ἰωάννης Ποῦλος, Ἀλέξανδρος Λεοντῆς, Εὐάγγελος Γεωργιάδης, Γεώργιος Καλαντζῆς, Βύρων Παπανικολάου.
The Theological School Graduating Class of 1960.

τόμως, νυμφευόμενοι προηγουμένως, οἱ δὲ πέντε ἐκ τῶν ἓξ θὰ συνεχίσωσι καὶ τὰς σπουδάς των ἐν Χάλκῃ, Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ. Ἐν τέλει συνεχάρη ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐπιδοὺς τὰ πτυχία.

Ο ΚΑΘ. ΠΑΝΟΣ. ΓΕΡΑΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Τμήματος τῆς Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Γεράσιμος Παπαδόπουλος παρουσίασεν ἕνα ἕκαστον τῶν ἓξ ἀποφοίτων, οἵτινες ἐχειροκροτήθησαν θερμότατα.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. Γ. ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας κ. Γεώργιος Λιακόπουλος, ἀπὸ μέρους τῆς Σχολῆς, ἀπένειμε τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς διακριθέντας μαθητὰς ἐν γένει τῆς Σχολῆς. Ἄξιον προσοχῆς εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι τὸ βραβεῖον διὰ τὸν συγκεντρώσαντα τὸν ἀνώτερον βαθμὸν ἐπιδόσεως εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, συμπεριλαμβανομένων ὅλων τῶν ἑλληνιστὶ διδασκομένων μαθημάτων, ἀπενεμήθη εἰς τὸν μαθητὴν Νικόλαον Φραγκάκην, γεννηθέντα ἐν Ἀμερικῇ.

Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Ἀποφάσει τῆς Σεβαστῆς Διευθύνσεως, τοῦ σώματος τῶν ἐλλογιμωτάτων Καθηγητῶν τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς μας, ἐπιβραβεύονται φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς διακριθέντες διά τε τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρα ὡς καὶ τὴν ἐπίδοσίν των εἰς τὰ μαθήματα, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ λήγοντος Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους. Τὰ βραβεῖα ταῦτα, προσφερόμενα ὑπὸ διαφόρων Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων, ὡς καὶ ἐγκρίτων Ὁμογενῶν, ἀπονέμονται ὡς ἀκολούθως:

1) Τὸ ἐκ $350.00 βραβεῖον εἰς μνήμην (τοῦ ἀειμνήστου) Ἀριστοτέλους Ἀγάνη — "Harry Aganis Prize" — ἀπονέμεται εἰς τοὺς τελειοφοίτους τῆς Σχολῆς, διὰ τὴν θαυμαστὴν καὶ ἀξιέπαινον ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίδοσίν των εἰς τὰς σπουδάς των ὡς καὶ τὴν ἐνσυνείδητον καὶ ὑποδειγματικὴν πειθαρχίαν των, δι' ὧν ἀπέβησαν ὄντως πρότυπον καὶ ὑπόδειγμα διὰ τὴν ὅλην ζωὴν τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς. Οὗτοι δὲ εἶναι: Εὐάγγελος Γεωργιάδης, Γεώργιος Καλαντζῆς, Ἀλέξανδρος Λεοντῆς, Βύρων Παπανικολάου, Ἰωάννης Ποῦλος καὶ Ἰωάννης Χρονόπουλος.

2) Τὸ ἐκ $100.00 βραβεῖον τοῦ κ. Γεωργίου Ἀλεβίζου ἀπονέμεται εἰς τὸν τελειόφοιτον κ. Ἰωάννην Χρονόπουλον, διὰ τὴν ἰδιαιτέραν ἐπίδοσίν του εἰς τὴν Βυζαντινὴν Μουσικήν.

3) Τὸ ἐκ $50.00 βραβεῖον τοῦ Greek Orthodox Couples Club of Lowell, Mass., ἀπονέμεται εἰς τὸν τριτοετῆ φοιτητὴν κ. Νικόλαον Φραγκάκην, ὡς συγκεντρώσαντα τὸν ἀνώτερον βαθμὸν ἐπιδόσεως εἰς ὅλα τὰ μαθήματα.

4) Τὸ ἐκ $50.00 βραβεῖον τοῦ κ. Γεωργίου Δάφνη, Διευθυντοῦ τῆς Ἑβδομαδιαίας Ἐφημερίδος «Κυριακάτικα Νέα», ἀπονέμεται εἰς τὸν τελειόφοιτον κ. Ἀλέξανδρον Λεοντῆν, διακριθέντα διὰ τὸ καλύτερον εἰς σύνταξιν καὶ ρητορικὴν ἀπαγγελίαν Ἑλληνικοῦ κηρύγματος.

* * *

Ἡ ὑπὸ τὸν κ. Βρυωνίδην Φοιτητικὴ Χορῳδία ἔψαλλεν ἐμμελέστατα, μεταξὺ τῶν ὁμιλιῶν, ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, δημοτικὰ ἄσματα, χορικὰ τῆς «Ἀντιγό-

νης» τοῦ Σοφοκλέους, ᾠδὰς τοῦ Πινδάρου καὶ ἐν τέλει, μετὰ τὴν προσευχὴν ἐπὶ τῇ λήξει τῆς τελετῆς, ἔψαλε τὴν φήμην τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου.

Ἐπηκολούθησε δεξίωσις, δοθεῖσα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Σχολῆς, ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας Φιλοπτώχων Νέας Ἀγγλίας. Ἡ ὅλη τελετὴ ἔληξε περὶ τὴν 6ην μ.μ.

Ἀπὸ τὴν πομπὴν τῆς τελετῆς τῶν τελειοφίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.
Procession at Theological School Commencement.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΝΟΣ. ΑΡΧ. Κου ΙΩ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ σημερινὴ τελετὴ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ἔχει ὡς ὑπόθεσίν της τὸν πνευματικὸν καὶ γενικὸν ἀπολογισμόν, ἐπὶ τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ λῆξαν ἀκαδημαϊκὸν τοῦτο ἔτος 1959—60. Αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον λείπει ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς τελετῆς αὐτῆς κάθε τυπικὴ ἐπίδειξις ἀκαδημεικότητος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν παρομοίων σχολικῶν ἑορτῶν. Διὰ τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν τὰ πράγματα εἶναι οὐσιαστικώτερα. Ὁ χαρακτήρ της καὶ ὁ σκοπός της, τὴν παρουσιάζουν ὡς ἰδιόρρυθμον πνευματικὸν Ἵδρυμα κλασσικῶν καὶ θεολογικῶν σπουδῶν τῶν μαθητῶν της, οἱ ὁποῖοι προορίζονται νὰ ὑπηρετήσουν ὡς ἱερεῖς, τὴν ἁγιωτάτην Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἀμερικῇ. Προορίζονται ἀκόμη οὗτοι ὡς πνευματικοὶ ἡγέται τῶν Κοινοτήτων μας, εἶναι δὲ αἱ Κοινότητες ἐκπροσωπευτικαὶ τοῦ συνόλου Ἑλληνορθοδόξου Ἀμερικανικοῦ καὶ Καναδικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως συντηρεῖ τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, καὶ ἐνδιαφέρεται ἑπομένως νὰ γνωρίζῃ τὰς ἐξελίξεις της καὶ τὰς προόδους της.

Πρὸς ὑμᾶς λοιπὸν τοὺς φίλους καὶ προστάτας τῆς Σχολῆς, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύετε κατὰ τὴν εὔσημον ἡμέραν ταύτην καὶ τελετὴν σύμπαντα τὸν κόσμον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, ὀφείλομεν τὸν λόγον ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, μὲ τὴν δυνατὴν προσπάθειαν νὰ σᾶς ἐμφανίσωμεν αὐτήν, ὡς ἐν κατόπτρῳ.

Τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν ἵδρυσε βαθυστοχάστως, κατὰ τὸ ἔτος 1937, ὁ μεγαλοπράγμων Ἀρχιεπίσκοπος τότε Ἀμερικῆς, σήμερον δὲ κλεῖζων τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Παναγιώτατος Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας, πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ μορφώνῃ ἐκ τῆς Νέας Γενεᾶς τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Τοιουτοτρόπως, ἀπὸ τοῦ 1937 μέχρι τοῦ 1960, ἤτοι κατὰ τὴν διαρρεύσασαν χρονικὴν περίοδον τῶν 23 ἐτῶν, ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ 318 μαθηταί, ὑπολείπονται ἐν τῇ Σχολῇ σπουδάζοντες εἰσέτι 69, ἑπομένως ἀπεφοίτησαν ἐκ τῆς Σχολῆς 249. Ἐκ τῶν ἀποφοίτων τούτων ἐχειροτονήθησαν 213 καὶ ὑπηρετοῦν εἰς Κοινότητας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἐθνικάς μας Ὑπηρεσίας τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τῆς Ἀεροπορίας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν στρατευομένων Ἑλληνορθοδόξων νέων. Ἀνέφερον ἀνωτέρω ὅτι ὑπολείπονται ἐν τῇ Σχολῇ σπουδάζοντες εἰσέτι 69. Ἐκ τούτων 40 εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κολλεγίου καὶ 29 εἰς τὰς Θεολογικὰς τάξεις. Διὰ τὸ προσεχὲς δὲ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἔχομεν ἤδη 23 αἰτήσεις, ἤτοι 18 ἐξ Ἀμερικῆς, Νέας Ζηλανδίας καὶ Οὐγκάντας καὶ 5 ἐξ Ἑλλάδος. Ἐλπίζεται τοιουτοτρόπως νὰ λειτουργήσῃ ἡ Σχολὴ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος μὲ 90 καὶ πλέον μαθητάς.

Δι' ἐκείνους τυχὸν οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς εἶναι μικρός, ἀφοῦ τόσας ἀνάγκας ἱερέων ἔχει ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή, ἑπομένως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος, διὰ νὰ ἐγγράφωνται περισσότεροι νέοι ἐξ ὅλης τῆς Ἀμερικῆς, θὰ εἶχον νὰ πληροφορήσω, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν μὲν ἔτος ἐνεγράφησαν 21 μαθηταί, ἤτοι 16 ἐξ Ἀμερικῆς καὶ 5 ἐξ Ἑλλάδος, διὰ τὴν προσέλευσιν ὅμως περισσοτέρων κατὰ τὸ ἀρχόμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος, ἐγράψαμεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς 390 ἱερεῖς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ παρεκαλέσαμεν τούτους ἀδελφικῶς, ὅπως ἐπιδείξουν προσωπικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐξεύρουν μεταξὺ τῶν νέων τῆς Κοινότητός του ἕκαστος καταλλήλους καὶ ἐκλεκτοὺς διὰ τὴν Ἱερωσύνην. Δυστυχῶς ἡ ἔκκλησις αὐτὴ δὲν ἔσχε μέχρι σήμερον, ἀπὸ διμήνου ἤδη, τὴν προσδοκωμένην ἀνταπόκρισιν.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Θεοπρόβλητος καὶ σεπτὸς Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Ἰάκωβος κλεῖζει τὸν θρόνον τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς, τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν καταυγάζει ἡ λαμπρότης τοῦ στοργικοῦ του ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτῆς. Καὶ ὅταν λέγω πρόοδον, ἐννοῶ τὴν τελικήν, σὺν τῷ χρόνῳ, ἀνάδειξιν αὐτῆς εἰς τὴν πανεπιστημιακήν της πληρότητα, ὥστε νὰ ἀποβῇ αὕτη ἐν Ἀμερικῇ πνευματικὸς φάρος τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὸ Κολλέ-

γιον τῆς Σχολῆς θὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸ τὴν κλασσικήν του πληρότητα, ὡς αὐτοτελὲς Ἰνστιτοῦτον Ἑλληνικῶν Σπουδῶν, κλασσικῶν, Ἑλληνιστικῶν καὶ Βυζαντινῶν, αἱ ὁποῖαι σπουδαὶ τόσον εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, ἰδιαιτέρως τὴν Γερμανίαν, καθὼς καὶ ἐν Ἀμερικῇ, ἤρχισαν ἀπὸ ἐτῶν νὰ καλλιεργῶνται, τὰ δὲ Πανεπιστήμια ἱδρύουν εἰδικὰς πρὸς τοῦτο ἕδρας διδασκαλίας.

Οἱ ἀγαπητοὶ συνάδελφοι κ. κ. Καθηγηταὶ ἐξήσκησαν τὸ καθῆκον των, ὡς πάντοτε, μὲ περίσσειαν ζήλου. Καὶ οἱ προσφιλεῖς μαθηταί μας ἐπίσης φιλοτίμως ἠγωνίσθησαν τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιμελείας. Ὁλοψύχως ἐκφράζω πρός τε τοὺς διδάσκοντας καὶ τοὺς διδασκομένους ἕνα θερμότατον «εὐχαριστῶ», διότι ἔδωκαν εἰς ἐμὲ τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν μεγάλων ἱκανοποιήσεων ἐκ τῆς προόδου τῆς Σχολῆς.

Ἀποφοιτοῦν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μόνον ἕξ. Ἡ τάξις αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πλέον ὀλιγάριθμος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945, ὁπότε ἀπεφοίτησαν μόνον τέσσαρες. Κατ' εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀπεφάσισεν ἡ Ἐφορεία τῆς Σχολῆς, ὅπως οἱ ἐκ τῶν ἀποφοίτων γεννηθέντες ἐν Ἀμερικῇ, μεταβαίνουν δι' ἓν ἔτος εἰς τὴν γεραρὰν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης. Θὰ παρακολουθοῦν ἐκεῖ, ὡς ἀκροαταί, μαθήματά τινα, τὰ ὁποῖα θὰ ὁρίζῃ ὁ Σύλλογος τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς μας, θὰ συγγράφουν τὴν ἐπιστημονικήν των διατριβήν, ἐπὶ θέματος τὸ ὁποῖον ἡ Σχολή μας θὰ ἔχῃ ὁρίσει δι' αὐτούς, καὶ θὰ ζήσουν τοιουτοτρόπως εἰς περιβάλλον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πλεῖστα πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ ὠφελήματα θὰ ἀποκομίσουν, ὠφελήματα ἀπαραίτητα διὰ τὴν καλῶς νοουμένην ἱεροπρέπειαν καὶ συναισθηματικότητα τοῦ ἱερέως. Ἐπανερχόμενοι θὰ ὑποβάλλουν εἰς τὴν Σχολήν μας τὴν ἐπιστημονικήν των ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχουν συντάξει ὑπὸ τὴν παρακολούθησιν τοῦ εἰδικοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος Καθηγητοῦ τῆς Χάλκης, καὶ μετὰ εὐδόκιμον δοκιμασίαν θὰ λαμβάνουν τὸ δίπλωμα τοῦ Προλύτου Θεολογικῶν Σπουδῶν (B.A.), μεθ' ὃ θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Σήμερον θὰ λάβουν οὗτοι Ἀποδεικτικὸν ἀποφοιτήσεως, τὸ δὲ δίπλωμα θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς τούτους τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 1961. Πρόδηλος τυγχάνει ἡ ψυχολογικὴ ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἐξ Ἀμερικῆς ἀπόφοιτοι ἀποστέλλωνται δι' ἓν ἔτος εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης. Θὰ ἀναβαπτίζωνται ἐκεῖ εἰς τὸ ἐξαίρετον κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνορθόδοξον καὶ ἐκκλησιαστικὸν μορφωτικὸν περιβάλλον της.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τῶν ἐξετάσεων, καθὼς βλέπετε, τελεῖται σήμερον καὶ διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸ τόσον εὐρύχωρον καὶ τόσον ἐπιβλητικὸν νεότευκτον Γυμναστήριον τῆς Σχολῆς. Μὲ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὡραίου Γυμναστηρίου, τὸ ὁποῖον καὶ ὡς αἴθουσα ἔχει χωρητικότητα δυόμισυ χιλιάδων καθημένων, θὰ ἀποκτήσωμεν, σὺν τῷ χρόνῳ, καὶ μόνιμον Καθηγητὴν τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς.

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸ Γυμναστήριον ἐκτείνεται ἡ ἐπιβλητικὴ οἰκοδομὴ τῶν νέων σχολικῶν μας παραδόσεων. Διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν οἰκοδομήν, ἡ ὁποία ἀνηγέρθη κατὰ συγχρονισμένον σχέδιον τοῦ διακεκριμένου ἀρχιτέκτονος Samuel Glaser, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ Γυμναστηρίου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης ἐξετέλεσεν ἡ Lilly Constraction Co., οἱ ἐντιμότατοι ἀδελφοὶ κ. κ. Ἀντώνιος Πάππας, πρεσβευτής, καὶ Ἰωάννης Πάππας, δικαστής, προσέφεραν μὲ τὴν γνωστὴν γενναιοδωρίαν των $75,000.

Συμπλήρωμα τοῦ οἰκοδομικοῦ μας τούτου συγκροτήματος ἀποτελεῖ ἡ νέα Βιβλιοθήκη τῆς Σχολῆς, ἱκανὴ νὰ περιλάβῃ 50,000 τόμους βιβλίων. Διὰ τὴν οἰκοδομὴν αὐτῆς προσέφεραν $100,000 οἱ ἐντιμότατοι κ. κ. Θεόδωρος Τόνας καὶ Ἄγγελος Κοτσίδας, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν μίαν ἀδιάκοπον παράδοσιν μεγάλων εὐεργεσιῶν παντοῦ, ὅπου ἡ μεγάλη των ψυχὴ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀνάγκην κοινωφελείας.

Ἐφ' ὅσον ὁ λόγος περὶ τῶν νέων οἰκοδομῶν μὲ τὰς ὁποίας στολίζεται ἡ περιοχὴ τῆς Σχολῆς μας, εὔκαιρον νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ἐξαίρετον γεγονός, τὸ ὁποῖον χθὲς ἑσπέρας ἔλαβε χώραν, ἐπ' εὐλογίαις τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Νεολαία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ προσφιλὴς G.O.Y.A., καθὼς τὴν ὀνομάζομεν, μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ συνεκεντρώθη ἐν ἐπιβλητικῇ καὶ πολυπληθῇ πομπῇ ἐπὶ τοῦ ὡραίου λόφου ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὐτὴ θὰ ἀνεγείρῃ τὸν ὑπεσχημένον Βυζαντινὸν Ναόν. Ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς ἀνεγέρσεως, ὁ Σεβασμιώτατος καὶ οἱ ἐν τέλει ἀνέσκαψαν τὸ ἔδαφος, μέγας δὲ Σταυρὸς ἐστήθη ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς ἐκσκαφῆς, σύμβολον τῆς ἐγκαινιασθείσης ἱερότητος τοῦ χώρου. Ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν προσαποκτᾷ ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Νεολαία Ἀμερικῆς προσφέρουσα εἰς τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν τὸν Βυζαντινὸν τοῦτον Ναόν, εἶναι μεγάλη καὶ αἰωνία. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι τὰ σχέδια τοῦ Βυζαντινοῦ Ναοῦ τούτου ἐξεπόνησεν ὁ διακεκριμένος καὶ ἔμπειρος ἀρχιτέκτων κ. Thompson, ἀποτελεῖ ἐγγύησιν, ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀποκτᾷ ἕνα ἀξιόλογον κειμήλιον βυζαντινῆς τέχνης.

Πρὸς πάντα ταῦτα, ἡ Ἐφορεία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, προνοοῦσα καὶ διὰ τὰς μελλοντικὰς οἰκοδομικὰς ἐξελίξεις, προέβη εἰς τὴν ἀγορὰν μεγάλης ἀξίας οἰκοπέδου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς περιοχῆς τῆς Σχολῆς, ἀντὶ τοῦ ποσοῦ $177,000. Τοιουτοτρόπως ἡ ἔκτασις τῆς συνολικῆς περιοχῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας ἀνέρχεται εἰς 55 περίπου acres. Εὐνόητον, ὅτι ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς θὰ ἀνεγερθοῦν εἰς τὸ σύντομον μέλλον τὰ οἰκοδομικὰ συγκροτήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου.

Καθὼς ἦτο ἐπόμενον, πάντα ταῦτα τὰ κτηματικὰ καὶ οἰκοδομικὰ τῆς Σχολῆς, τὴν ἐπεβάρυναν οἰκονομικῶς, καὶ τοιουτοτρόπως ἀντικρύζομεν σήμερον μίαν

ὀφειλὴν χρέους $400,000, τὸ ἥμισυ περίπου τῆς συνολικῆς ἀξίας τῆς νέας κτηματικῆς περιουσίας.

Τὸ ποσὸν ἐμφανίζεται πράγματι καταπληκτικόν, ἀλλὰ καταπληκτικὴ εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὴν Σχολήν μας ἐπιδεικνυομένη εὐεργετικὴ στοργὴ τοῦ πολυπληθοῦς κόσμου τῶν ἀδελφῶν, τῶν προστατῶν, τῶν δωρητῶν καὶ τῶν εὐεργετῶν της.

Μὲ πεποίθησιν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτὴν τελετὴν τοῦ προσεχοῦς ἔτους, θὰ πληροφορηθῆτε ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ δὲν ἔχει πλέον χρέος. Ἡ Ἐφορεία, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, προβαίνουν ἤδη εἰς προγραμματικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ διαβήματα, πρὸς συλλογὴν τοῦ ποσοῦ καὶ ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους. Ἂν τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἂς νοηθῇ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι μόνον κατὰ τὸ δεκάμηνον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ τούτου ἔτους, ἡ ἐνεργητικὴ στοργὴ καὶ γενναιοφροσύνη τῶν δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν τῆς Σχολῆς προσέφερεν εἰς τὰ ταμεῖα της, ἐκ μικρῶν καὶ μεγάλων δωρεῶν, τὸ ἀξιόλογον ποσὸν τῶν $300,000 περίπου, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὸ ποσὸν τῶν $100,000, τὰ ὁποῖα ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ κατέβαλε κατὰ τὸ αὐτὸ δεκάμηνον διάστημα πρὸς τὴν Σχολήν, ὡς συνεισφοράν της ἐκ τοῦ δεκαδολλαρίου. Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι λογικῶς δικαιολογημένη ἡ αἰσιοδοξία ἡμῶν, ὅτι καὶ νέους δωρητὰς καὶ νέους εὐεργέτας θὰ ἐμφανίσῃ ὁ Θεός, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποκαταστήσουν μὲ γενναίας συνεισφορὰς τὴν οἰκονομικὴν εὐστάθειαν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς;

Εὔκαιρον ὅπως ἐκφράσῃ ἐνταῦθα τὸ στόμα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς ἀδελφούς, φίλους καὶ προστάτας δωρητὰς καὶ εὐεργέτας, ἕνα θερμότατον «εὐχαριστῶ» εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης. Ἀποτελεῖ δὲ καθῆκον νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα μὲ ἰδιαιτέραν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Σταματίου Σταματέλου, εἰς τὴν ἔμπνευσιν καὶ ἐνεργητικότητα τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἡ ἵδρυσις τοῦ ἱεροῦ Ἀδελφάτου. Διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὸ ἀδιάκοπον ἐνδιαφέρον του, εὐλόγως ἐπωνομάσθη ὁ γηραιὸς καὶ δραστήριος ἐκεῖνος ἐργάτης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου, «παπποῦς» τῆς Σχολῆς. Ὁ θεσμὸς τοῦ ἱεροῦ Ἀδελφάτου, τὰ μόνιμα μέλη τοῦ ὁποίου προσφέρουν κατ' ἔτος $20,000, ἔχει ἀποδώσει εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν μέχρι σήμερον ὑπὲρ τὰς $300,000. Εἰς τιμὴν καὶ μνήμην αὐτοῦ ἡ εἰκὼν τῆς σεβασμίας μορφῆς του εὑρίσκεται ἀνηρτημένη εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Σχολῆς. Ἰδοὺ αὐτὴ ἀποκαλυπτομένη ἐνώπιον ἡμῶν.

Τὸ εὐεργετικὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς Σχολῆς, ὁσάκις πλεονάζει, ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ ἄλλου σπουδαιοτάτου πεδίου εὐεργεσίας. Πρόκειται περὶ τῶν εὐγενῶν ἐκείνων προσώπων καὶ ὀργανώσεων ποὺ συνέστησαν καὶ διατηροῦν ὑποτροφίας καὶ βραβεῖα. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου καλλιεργεῖται ἡ ἅμιλλα ἐπιμελείας μεταξὺ τῶν μαθητῶν, οἱ καλλίτεροι τῶν ὁποίων ὑποβοηθοῦνται μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν των, διὰ νὰ συνεχίσουν ἀνωτέρας ἐπιστημονικὰς σπουδάς. Θὰ ἀπονεμηθοῦν λοιπὸν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τοιαῦται ἐπιβραβεύσεις. Ἐπὶ κεφαλῆς πάντων τούτων εὑρίσκεται ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐντιμότατος κ. Σωκράτης Ταβουλαρίδης (Charles Taylor), ὁ ὁποῖος ἀπὸ τριετίας ἔχει καθορίσει εἰς μνήμην τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ του Σωτηρίου ἢ Gregory Taylor, ὑποτροφίας (Scholarships) διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ὑποδεικνυομένους ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διὰ τὴν συνέχισιν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν. Κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν τοῦτο ἔτος τὸ συνολικὸν ποσὸν τὸ ὁποῖον διέθεσεν ὁ κ. Taylor ἀνῆλθεν εἰς $16,000. Καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὸ ἐτήσιον ποσὸν τοῦ Taylor Scholaship θὰ ἀνέλθῃ εἰς $15,000. Ὁ κ. Taylor τοιουτοτρόπως κατέκτησεν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὸν ἐπίζηλον τίτλον καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου. Ἐκφράζομεν πρὸς αὐτὸν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην τῆς Σχολῆς καὶ τῶν εὐεργετουμένων ἀποφοίτων μας.

Ἐπίσης ἡ προοδευτικὴ μας Ὀργάνωσις ΑΧΕΠΑ διατηρεῖ βραβεῖον $500, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται πρὸς ἐκεῖνον ἐκ τῶν τελειοφοίτων, ὁ ὁποῖος θὰ γράψῃ πρωτότυπον ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν ἐπὶ θέματος τὸ ὁποῖον ὁρίζει ὁ Σύλλογος τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς. Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰ ἀπονεμηθῇ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων, τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 1961. Βραβεῖον ἐπίσης συνέστησαν καὶ οἱ διαχειρισταὶ τοῦ εἰς μνήμην τοῦ ἀλησμονήτου Ἀγγάνη δημιουργουμένου κεφαλαίου, ἐκ τῶν τόκων τοῦ ὁποίου λαμβάνει μέρος ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ $350. Τὸ βραβεῖον τοῦτο ἀπονέμεται εἰς τὸν ἐκ τῶν τελειοφοίτων κρινόμενον ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν μας ἄριστον.

Ὁ λάτρης τῶν καλῶν τεχνῶν κ. Γεώργιος Ἀλεβίζος συντηρεῖ βραβεῖον $100, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν διακρινόμενον ἐν τῇ πράξει τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς μαθητήν. Τὸ Marriede Couples Club τοῦ Lowell, Mass., συνέστησεν ἀπὸ ἐτῶν βραβεῖον ἐκ $50, τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν μαθητήν, ὁ ὁποῖος ἐξ ὅλων θὰ συγκεντρώσῃ τὸν μεγαλείτερον βαθμὸν ἐπιδόσεως. Ὁ κ. Γεώργιος Δάφνης, πολυτρόπως ἐνισχύων καὶ διὰ τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος του τὴν καλλιέργειαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, διατηρεῖ βραβεῖον $50, ἀπονεμόμενον εἰς τὸν ἐκ τῶν τελειοφοίτων διακρινόμενον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κήρυγμά του.

Ἰδιαιτέρως ἐπιθυμῶ νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα τὴν εὐγενῆ προσφορὰν ττῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρείας Home Lines, ἡ ὁποία διαθέτει ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὸ δικαίωμα (50 cents) τὸ ὁποῖον πληρώνουν οἱ ἐπισκέπται τοῦ ἀτμοπλοίου «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ὁσάκις τοῦτο προσεγγίζει εἰς τὸν λιμένα τῆς Βοστώνης. Ἀπὸ τὸ παρελθὸν θέρος, εἰσέπραξεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ $2,500. Τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι κατατεθειμένον εἰς τὸ Ταμεῖον μας ὡς πυρήν, πρὸς δημιουργίαν κεφαλαίου Ὑποτροφιῶν, πρὸς εἰδίκευσιν ἀποφοί-

των μας εἰς κλάδον Θεολογίας εἰς Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης. Τὸ μέγα τοῦτο εὐεργέτημα ὀφείλεται εἰς τὴν ἀξιέπαινον πρωτοβουλίαν καὶ ἐνέργειαν τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματούχων τῆς Home Lines, τῶν κ. κ. Πλοιάρχου M. Vespa, Mr. Casserly, Φραγκίσκου Σταφυλοπάτη καὶ Ζανῆ Μαρμαρινοῦ. Ἱδρυτὴς τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρείας ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος Εὐγένιος Εὐγενίδης, ὁ ὁποῖος καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον εἶναι τόσον εὐεργετικὸς εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀνάγκης, χάριν τοῦ ὁποίου ἵδρυσε τὰ γνωστὰ φερώνυμά του ἱδρύματα φιλανθρωπίας καὶ συνέστησε πολλὰ κληροδοτήματα διὰ σπουδὰς καὶ ἐνίσχυσιν ἀπόρων, ἰδιαίτατα ἐργατῶν. Ἀκόμη καὶ δι' εἰδικῶν ἐκδόσεων βιβλίων ἐκλαϊκευμένης ἐπιστήμης καθιστᾷ προσιτὰς εἰς τὸν ἐργατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος τὰς συγχρόνους ἐπιστημονικὰς καὶ τεχνολογικὰς γνώσεις. Φρονῶ, ὅτι θὰ ἀπετέλει εὔλογον τιμὴν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τούτου ἀνθρώπου, ἂν ἐν καιρῷ θὰ ἀπεφάσιζεν ἡ σεβαστὴ Ἐφορεία τῆς Σχολῆς μας νὰ ὀνομασθῇ «Εὐγενίδειον» τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῶν ὑποτροφιῶν, τὸ ὁποῖον σχηματίζομεν ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς προσφορὰς τοῦ ἐκλεκτοῦ πλοίου του «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Μετὰ τῶν ἀξιωματούχων ἂς δεχθῇ τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας τῆς Σχολῆς καὶ ὁ ἀξιότιμος Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρείας κ. Σαμαράκης.

Ἐν τῇ μακρᾷ σειρᾷ τῶν εὐεργετικῶν Ὀργανώσεων, ἐξαίρετον διακατέχουν θέσιν αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες τῶν Κοινοτήτων μας, αἱ ὁποῖαι μὲ τόσην στοργὴν περιβάλλουν τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν καὶ ἀδιαλείπτως ἀποστέλλουν πρὸς αὐτὴν πολυτίμους καὶ λίαν ἀξιολόγους συνεισφοράς. Ἂς δεχθοῦν θερμότατον «εὐχαριστῶ» ἐκ μέρους τῆς εὐεργετουμένης Σχολῆς.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εὐεργετικῶν τούτων Ὀργανώσεων εὑρίσκεται ἡ Ὁμοσπονδία (Federation) τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῶν Σταϊντς τῆς Νέας Ἀγγλίας. Πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως εὐηργέτησαν πάντοτε τὴν Σχολήν, ἀλλ' ἐξαίρετος εἶναι ἡ τελευταία ἀπόφασίς των, ὅπως ἀναλάβουν, καὶ ἀνέλαβον, τὴν ἐπίπλωσιν τῆς νέας Βιβλιοθήκης, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ σᾶς ἐπιδείξουν μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ταύτης, ἔχουν δὲ ὀργανώσει πρὸς τοῦτο εἰδικὴν δεξίωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν μέρος, διὰ νὰ πληρώσωμεν τὴν ψυχήν των ἀπὸ τὴν προσδοκωμένην ἱκανοποίησιν. Τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον διέθεσαν ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς Βιβλιοθήκης, ἀνέρχεται εἰς $3,079.46. Μὲ βαθύτατα αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης ἀπευθύνω πρὸς τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Φιλοπτώχων θερμὰς εὐχαριστίας.

Ἴδιος λόγος εὐχαριστιῶν ὀφείλεται πρὸς τὴν μεγαλώνυμον Κοινότητα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἡ ὁποία εὐγενῶς ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχᾳ ἔκκλησιν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, δι' ὡραίας ἐπιστολῆς τοῦ ἐντιμοτάτου Προέδρου της κ. Μαρκεσίνη, ἐκφραστικῆς βαθυτάτων αἰσθημάτων στοργῆς, ἀπέστειλεν ἡγεμονικήν, πράγματι, συνεισφορὰν ἐκ $500. Τὸ ποσὸν τοῦτο συνελέγη μόνον μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, εὔλογον ὄθεν ὅπως ἡ δωρεὰ αὕτη ἀποτελέσῃ τιμητικὸν παράδειγμα δι' ὅλας τὰς ηὐλογημένας Κοινότητας ἡμῶν, ἐκείνων δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ τὰς διοικοῦν. Θερμότατα εὐχαριστοῦμεν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Ὑόρκης.

Καὶ τώρα, τὸν λόγον στρέφω πρὸς σᾶς, ἀγαπητοὶ τελειόφοιτοι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελεῖτε τὸν ζῶντα καρπὸν τοῦ πνεύματος τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑψηλὴ καὶ ἰδιάζουσα ἔννοια τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἀποστέλλεσθε. Νὰ τιμήσητε τὴν Μητέρα σας Σχολὴν μὲ τὴν ζωήν σας, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθητε νὰ ἀφιερώσητε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡ Θεολογικὴ Σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ ἑξαετίαν ἐφοιτήσατε, σᾶς ἐνεπιστεύθη, ὡς Μήτηρ στοργική, θησαυροὺς ψυχῆς καὶ πνεύματος, διὰ νὰ τοὺς ἀποκαλύψητε εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον θὰ διαποιμάνετε αὔριον, ἐπ' ἐντολῇ τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας. Λαμπρύνατε τοὺς θησαυροὺς τούτους μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζώσης πίστεως. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν «παρακαταθήκην φυλάξατε, ἐκτρεπόμενοι τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», καθὼς συμβουλεύει ὁ φιλοσοφικώτατος Παῦλος, ὅταν καθορίζῃ τὴν σταθερότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἐκείνων πρὸ πάντων, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦντες ἱερὰν ἀποστολὴν εἶναι ἐντεταλμένοι νὰ διδάξουν ἄλλους, εἶναι δὲ οἱ ἄλλοι αὐτοὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον προσδοκᾷ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς του φαεινὴν ἡγεσίαν πίστεως καὶ ζωῆς τῆς πίστεως. Θελήσατε λοιπόν, ἀγαπητοί, νὰ φανῆτε ἀντάξιοι τῶν ἱκανοτήτων μὲ τὰς ὁποίας σᾶς ἐφωδίασεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ θελήσατε ἀκόμη νὰ τιμήσετε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὄχι μὲ κενοὺς τίτλους γνώσεως καὶ ἐπιστήμης, ἀλλὰ μὲ τὸν βίον σας τὸν ἀνεπίληπτον καὶ παραδειγματικόν. Ὁ Θεὸς μαζύ σας!

Κατακλείω τὸν λόγον προσατενίζων νοερῶς πρὸς τὸν ἱερὸν λόφον τοῦ τηλαυγοῦς Φαναρίου, ἀπὸ ὅπου ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ Προσκυνητὸς Οἰκουμενικὸς ἡμῶν Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐπευλογεῖ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν πνευματικὴν Ἄμπελον ταύτην, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιά Του. Τὸν βεβαιοῦμεν ὅτι πάντες οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἀμπελῶνι τούτῳ ἔχομεν βαθυτάτην συναίσθησιν τοῦ καθήκοντός μας, καθὼς διεμόρφωσε τοῦτο ἡ μεγάλη Του διάνοια, ὅταν τὸ 1937 ἵδρυε τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν ταύτην προοραματιζόμενος τὸ πνευματικὸν μεγαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ φθάσῃ ἡ ἁγιωτάτη Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, τοιούτους διαμορφώνουσα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ἐργάτας τοῦ μεγαλείου της. Ἡ βαθυτάτη εὐγνωμοσύνη μας ἂς πληροῖ τὴν Πατρικήν Του καρ-

δίαν ἀπὸ μεγάλας ἱκανοποιήσεις. Αἱ εὐχαί Του ἂς μᾶς συνοδεύουν.

Τί δὲ νὰ ἐκφράσω πρὸς Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε καὶ Σεπτὲ Ποιμενάρχα; Ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν λόγων μας, ἀφοῦ προσδοκᾶτε ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς ἔργα τῶν προοδευτικῶν ἐξελίξεων τὰς ὁποίας τόσον ζωηρῶς διεγράψατε εἰς τὸ ποιμαντορικόν Σας πρόγραμμα. Ἡ πνοὴ τὴν ὁποίαν ἐνεπνεύσατε εἰς τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἀνόδου Σας εἰς τὸν κλεινὸν Θρόνον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀποδίδει — θέλομεν νὰ πιστεύωμεν — ἀγλαοὺς τοὺς καρπούς της. Δι' ἡμᾶς πάντας τούς τε διδάσκοντας καὶ διδασκομένους ἡ πνοή Σας αὐτὴ ἀπέβη ζωή, σκέψις, αἴσθημα καὶ συναίσθημα καθήκοντος, ὅπως συντελέσωμεν, τό γ' ἐφ' ἡμᾶς ἕκαστος, εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν πατρικῶν πόθων σας. Ἡ Θεολογική μας Σχολὴ θὰ ἀποβῇ, σὺν τῷ χρόνῳ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καθὼς ὀνειροπολεῖτε, Φάρος τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας. Χωρεῖτε, Σεβασμιώτατε, εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου, τὸν ὁποῖον βαθυστοχάστως ἐχαράξατε, καὶ ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀφοσίωσιν ὅλων τῶν ἐργατῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Σᾶς ἀκολουθοῦμεν εἰς τοὺς κόπους σας καὶ εἰς τοὺς μόχθους σας, διὰ νὰ φθάσωμεν μαζύ σας εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὡραίων καὶ εὐγενῶν ἐπιδιώξεών σας, πρὸς τιμὴν τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐν τῇ εὐλογημένῃ Χώρᾳ ταύτῃ καὶ πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.

Πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα, τὸν Πρέσβυν τῆς Ἑλλάδος ἐν Οὐάσιγκτων, κ. Ἀλέξιον Λιάτην, κωλυθέντα, δι' ὑψηλὴν ἀνάγκην κατὰ τὰς ὥρας ταύτας, νὰ παρευρεθῇ μεταξὺ ἡμῶν, ἀντιπροσωπευόμενον δὲ παρὰ τοῦ ἐντιμοτάτου Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Βοστώνῃ, κ. Ἀλκιβιάδου Παπαδοπούλου, ἀπευθύνω θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ πρὸς τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον πολυτρόπως ἐκδηλώνει.

Δύο ἐκ τῶν ἐγκρίτων Καθηγητῶν μας, ὁ κ. Ἰωάννης Τζώρτζης, τῆς Φιλοσοφίας, καὶ ὁ κ. Χρ. Βρυωνίδης, τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, παραιτηθέντες ἀποχωροῦν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των ἐν τῇ Θεολογικῇ μας Σοχλῇ. Διὰ τὴν πολύτιμον καὶ μακρὰν ὑπηρεσίαν των ἐν τῇ Σχολῇ διερμηνεύω πρὸς τούτους τὰς ὁλοψύχους εὐχαριστίας τῆς Ἐφορείας, τῶν συναδέλφων των καὶ τῶν μαθητῶν. Εἰς ταύτας προσθέτω καὶ τὰς θερμοτάτας προσωπικὰς ἰδικάς μου, διερμηνεύων ἅμα τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσαν, ἔργον ἀγλαόκαρπον, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήρισε πάντοτε ζῆλος καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ καθῆκον.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν εὐγενῆ ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἣν ἀπετέλεσαν αἱ δώδεκα τελειόφοιτοι μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀγαπητὸν συνάδελφόν μου καὶ Καθηγητήν των κ. Ἐμμανουὴλ Χατζηεμμανουήλ. Ἡ παρουσία των κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν τῇ Θεολογικῇ μας Σχολῇ ἐκτιμᾶται βαθύτατα, ὡς ἔκφρασις τοῦ ἀδελφικοῦ συνδέσμου τῶν δύο ἀνωτέρων Ἱδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας.

Καὶ αὖθις τὰς εὐχαριστίας ἐκφράζων πρὸς τὰ ἐντιμότατα Μέλη τῆς Ἐφορείας, τοὺς ἀγαπητοὺς καθηγητὰς καὶ μαθητάς, καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ Σχολῇ ἐργαζομένους, ἀπευθύνω τὸν λόγον καὶ πρὸς πάντας ὑμᾶς κυρίαι καὶ κύριοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς παρουσίας σας ἐπιδεικνύετε τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν Σχολήν, καὶ διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ διὰ νὰ σᾶς εὐχηθῶ τὴν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν, ὡς πολύτιμον δῶρον ὑγείας, εἰρήνης καὶ εὐτυχίας. Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ ἐκ τῶν ἐφετεινῶν ἀποφοίτων κ. Βύρων Παπανικολάου, προσφωνῶν.
Byron Papanikolaou, Valedictorian at Theological School Commencement.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΥ Κου ΒΥΡΩΝΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Δέσποτα,
Ἐντιμότατε Κύριε Πρόξενε,
Θεοφιλέστατε,
Ἅγιε Σχολάρχα,
Σεβαστοὶ Καθηγηταί,
Κυρίαι καὶ Κύριοι,
Πεφιλημένοι Συμμαθηταί.

Ρίγη ἱερᾶς συγκινήσεως διατρέχουν εἰς ὁλόκληρον τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμον κατὰ τὴν ἐπίσημον καὶ σπουδαιοτάτην αὐτὴν ἡμέραν. Ἡ γλῶσσα ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸν πλοῦτον τῶν αἰσθημάτων μας τὰ ὁποῖα ζητοῦν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν διέξο-

δον. Αἱ λέξεις δὲν ἐπαρκοῦν ἵνα διατυπώσουν καὶ παραστήσουν ὅσα αἰσθανόμεθα καὶ διανοούμεθα.

Καὶ ὁ λόγος γνωστός. Μετὰ ἑξαετῆ φοίτησιν, πρόκειται σήμερον νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὴν Μητέρα μας Σχολήν. Πρόκειται σήμερον νὰ ἀφήσωμεν τὸν ἱερὸν τοῦτον λόφον καὶ νὰ εἰσέλθωμεν ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπὴ ἔχει τάξει τὸν καθένα μας.

Ἄλλοι ἐξ ἡμῶν προοριζόμεθα διὰ μετεκπαίδευσιν εἰς τὴν γεραρὰν καὶ παγκοσμίου φήμης Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἡ ὁποία ὡς ἀκτινοβόλος ἥλιος τῆς Ὀρθοδοξίας Θείᾳ Προνοίᾳ ἐξακολουθεῖ νὰ ρίπτῃ λαμπρὰς τὰς πνευματικὰς ἀκτίνας της εἰς ὁλόκληρον τὴν Οἰκουμένην. Ἄλλοι δι' ἀνωτέρας σπουδὰς εἰς Πανεπιστήμια Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ ἄλλοι θὰ κύψωμεν τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου ἵνα ἡ πανσθενουργὸς θεία χάρις μεταδώσῃ πρὸς ἡμᾶς τὸ μέγα ὑπούργημα τοῦ Λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι χωριζόμεθα ἀπὸ τὴν Σχολήν, ἡ ὁποία μᾶς παρέλαβε νηπίους, ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους, καὶ μὲ ἀμέριστον καὶ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον ὑπεστήριξε τὸν ταλαντευόμενον τότε νοῦν μας καὶ μὲ στοργὴν περιέθαλψε τὴν νεανικήν μας ψυχήν, καὶ μᾶς κατέστησεν ἄνδρας τὴν γνῶσιν καὶ τὴν σκέψιν. Ἡ Σχολὴ δι' ἡμᾶς ὑπῆρξε στοργικὴ μήτηρ. Μᾶς διήνοιξε τὸν νοῦν τοῦ «συνιέναι τὰς Γραφὰς» καὶ ἐνέπνευσεν εἰς ἡμᾶς «ὅσα ἐστὶ σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀληθῆ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα εἴ τις ἀρετή».

Ἡ Σχολὴ μᾶς ἐδίδαξε πῶς νὰ γίνωμεν ὑψιπετεῖς ἀετοί, ὥστε νὰ πετοῦμε ὑψηλά πολὺ ὑψηλά, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἑαυτός μας θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἕνωσίν του μὲ τὸν Κύριον, ἐκεῖ ὅπου τὸ Ἐγὼ τὸ ἰδικόν μας θὰ ἀντικαθίσταται μὲ τὸ Ἐγὼ τοῦ Κυρίου, καὶ θὰ αἰσθανώμεθα σὰν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, νὰ ζῇ μέσα μας ὄχι ὁ ἑαυτός μας, ἀλλὰ ὁ Κύριος, τοῦ Ὁποίου τὸ ἄπλετον φῶς θὰ φωτίζῃ καὶ θὰ καθοδηγῇ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ζωήν.

Τὰ θρανία, τὸ ἐκκλησάκι, καὶ γενικὰ τὸ περιβάλλον τῆς Σχολῆς ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ φανῶμεν χρήσιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἐκκλησίαν, καὶ μᾶς ἐμύησαν εἰς τὴν ἀληθῆ γνῶσιν, εἰς τὴν ὑψίστην σοφίαν, τὴν ἐπιστήμην τῶν ἐπιστημῶν, τὴν Θεολογίαν. Τέλος, ἡ Ἱερὰ αὕτη Σχολὴ μᾶς ἐδίδαξε τὴν μεγίστην καὶ ἄπειρον δύναμιν τῆς προσευχῆς ἵνα ἀδιαλείπτως προσευχόμενοι, διατηρήσωμεν εἰς τὸ διηνεκὲς τὸ φῶς τῆς πίστεώς μας ἄσβεστον, καὶ πασιφανὲς εἰς πάντας. Διὰ τῆς προσευχῆς θὰ ἐπικοινωνοῦμεν μὲ Ἐκεῖνον, ἐκ τοῦ Ὁποίου «πᾶν δώρημα τέλειον» ἔρχεται καὶ ὁ Ὁποῖος δίδει παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ βαθυτάτῃ πίστει.

Καὶ ἀφοῦ ὁ φάρος τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ἀμερικῇ, ἡ Σχολή μας, μᾶς ἔδωσε τὰ ὅπλα τοῦ Φωτός, μᾶς ἐνέδυσε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ «πρὸς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου» καὶ μᾶς ὑπόδησε τοὺς πόδας «ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Εἰρήνης» (Ἐφεσ. 6:16), νῦν μᾶς ἀπολύει ἀπὸ τὰς στοργικὰς ἀγκάλας της, ἵνα ἐν «ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις» ἀποβῶμεν οἱ ταπεινοὶ ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, «ὃς ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος ἀλλὰ πνεύματος» (Β΄. Κορινθ. 3:5).

Δι' ὅλα αὐτὰ ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὴν τροφὸν Σχολήν μας, εἶναι ἄπειρος, καὶ μακράν της ἀπερχόμενοι θὰ μεταφέρωμεν μαζύ μας τὴν φωτεινὴν μορφήν της, καὶ ὡς πνευματικά της τέκνα θὰ σεβώμεθα καὶ θὰ ὑποστηρίζωμεν αὐτὴν πάντοτε.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν ἐκ τῆς Σχολῆς ὀφείλομεν κατὰ καθῆκον συνειδήσεως νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς πάντας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν οἱ στυλοβάται καὶ ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς προόδου καὶ διατηρήσεως τῆς Σχολῆς.

Κατὰ νόμον ὅμως ἱερὸν καὶ ἀπαράβατον, πρὸ πάσης ἄλλης εὐχαριστίας προσφέρομεν δοξολογίας καὶ αἴνους πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν, διότι μᾶς ἠξίωσε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρμα τῆς μαθητικῆς μας ζωῆς, ἐν τῇ Ἱερᾷ Σχολῇ ταύτῃ.

Ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχή μας στρέφονται τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸς τὸν κλεῖζοντα τὸν θρόνον τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν, ὑπὸ τὴν ἄμεσον πατρικὴν στοργὴν καὶ παρακολούθησιν τοῦ ὁποίου δύο ἐξ ἡμῶν θὰ εὐτυχήσωμεν νὰ τεθῶμεν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, φοιτῶντες εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης. Αἱ εὐλογίαι, αἱ εὐχαί, καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν Σχολήν μας καὶ δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, μᾶς ἐνεθάρρυναν πάντοτε καὶ μᾶς ἐβοήθησαν νὰ περατώσωμεν τὰς μαθητικάς μας σπουδὰς ὡς εὐέλπιδες τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν δυνάμεθα κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν νὰ μὴ μνησθῶμεν εὐγνωμόνως Ὑμῶν, Σεπτέ μας Ποιμενάρχα, διὰ τὸ ἀμέριστον καὶ θερμὸν πατρικὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐπιδεικνύετε ἀδιακόπως διὰ τὴν Σχολήν μας. Ἡ νῦν τελειόφοιτος τάξις ἔχει καὶ ἰδιαιτέρους λόγους διὰ νὰ ἐκφράσῃ βαθυτάτας εὐχαριστίας πρὸς ὑμᾶς, διότι κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς μαθητικῆς μας ζωῆς ὑπήρξατε ὁ πνευματικός μας ἡγέτης ὅταν θείᾳ χάριτι ἐξελέγητε Σχολάρχης τῆς Σχολῆς ταύτης. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσωμεν τὰς ὀλίγας ἀλλὰ γλυκείας ἐκείνας ἡμέρας τῆς Σχολαρχίας σας, κατὰ τὰς ὁποίας μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐφροντίζατε νὰ ἐκθρέψητε ἡμᾶς «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. 6:4). Δι' αὐτὸ καὶ εὐλαβῶς ἐκφράζομεν τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν εἰλικρινῆ εὐγνωμοσύνην μας, ἐξαιτούμενοι τὰς πατρικάς Σας εὐλογίας καὶ εὐχάς.

Ἐπίσης θερμὰς εὐχαριστίας ἐκφράζομεν πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἐφορείαν διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς Σχολῆς μόχθους αὐτῆς.

Ἀπείρους εὐχαριστίας ἐκφράζομεν καὶ πρὸς ὁλό-

κληρον τὴν ὁμογένειαν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν στοργὴν ποὺ ἐπιδεικνύει διὰ τὴν Σχολήν μας.

Παράβλεψις θὰ ἦτο ἐκ μέρους μας ἐὰν δὲν ἐξεφράζαμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τοὺς διατελέσαντας Σχολάρχας, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑξαετοῦς φοιτήσεώς μας, καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἐλαίας κ. κ. Ἀθηναγόραν, ὅστις ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον τετραετίαν ὁ πνευματικός μας ἡγέτης.

Ἰδιαιτέρως ἐκφράζομεν τὴν ἀΐδιον ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς Σᾶς, Πνευματικέ μας Πάτερ καὶ Σχολάρχα, διὰ τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους, εἰς τοὺς ὁποίους καθημερινῶς ὑπεβάλλεσθε διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ πνευματικόν μας πλουτισμόν. Ὑπήρξατε δι' ἡμᾶς ὁ φιλόστοργος πατήρ, τοῦ ὁποίου τὰς πατρικὰς καὶ πλήρεις ἀγάπης νουθεσίας καὶ προτροπὰς θὰ ἔχωμεν πάντοτε ὡς πολύτιμα ἐφόδια.

Λόγους δὲν εὑρίσκομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματά μας πρὸς ὑμᾶς, σεβαστοί μας καθηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἐκ τοῦ πλουσίου σας πνευματικοῦ θησαυροῦ, ἐπλουτίσατε καὶ ἡμᾶς. Ἐκαλλιεργήσατε ὡς ἔμπειροι γεωργοὶ τὰς χέρσους ψυχάς μας καὶ ἀφοῦ ἀφηρέσατε τὰς τριβόλους καὶ ἐξερριζώσατε τὰ ζιζάνια ἐσπείρατε μέσα μας τὸν καλὸν σπόρον. Μᾶς ἐχειραγωγήσατε εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Ὀρθοδόξου ἀληθείας καὶ μᾶς ἐξωπλίσατε μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα πνευματικὰ ὅπλα, διὰ νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ φωτίσωμεν ἄλλους μὲ τὸν φωτισμόν μας, νὰ ἀποκρούσωμεν κάθε κίνδυνον καὶ δώσωμεν ἀπολογίαν «παντὶ τῷ αἰτοῦντι». Δι' ὅλα αὐτὰ ἐκφράζομεν ἕνα θερμὸ καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς «εὐχαριστῶ».

Καὶ σεῖς, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ πεφιλημένοι συμμαθηταί, μετ' ὀλίγον θὰ ἀποβῆτε δι' ἡμᾶς μία γλυκυτάτη ἀνάμνησις. Θὰ ἐνθυμούμεθα πάντοτε τὰς κοινὰς προσευχάς μας, τοὺς κοινοὺς περιπάτους, τὰς κοινὰς χαρὰς καὶ λύπας, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς τὴν ζωήν, τὰς κοινὰς μαθητικὰς στενοχωρίας καὶ ἐλπίδας, καὶ ὅσα ἄλλα μᾶς συνέδεσαν καὶ μᾶς συνδέουν κατὰ τὰ ὡραιότερα ἔτη τῆς μαθητικῆς ζωῆς μας. Φεύγομεν ἀπὸ κοντά σας σήμερον σωματικῶς, ἀλλὰ πνευματικῶς μένομεν ἐδῶ, πλησίον σας, καὶ πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μας θὰ διατηρῶμεν τὰς ἱεροπρεπεῖς καὶ ἐν Χριστῷ ἀγαπημένας μορφάς σας.

Σᾶς παρακαλοῦμεν ὅπως λησμονήσητε ἐάν ποτε σᾶς ἐπικράναμεν καὶ νὰ διατηρήσητε εἰς τὴν μνήμην σας τὰς ὡραίας μόνον ἐκείνας στιγμάς, τὰς ὁποίας διήλθομεν εἰς τὴν ἀγαπημένην μας Σχολήν.

Ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μας σᾶς εὐχόμεθα κάθε προκοπὴν καὶ πρόοδον, καὶ ὅπως ἀναπληρώσητε τὰ ὑστερήματά μας, καὶ ἀναδειχθῆτε ἀξιώτεροί μας, ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρχαῖον «ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες».

Τοιουτοτρόπως πίπτει ἡ αὐλαία τῆς μαθητικῆς μας ζωῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Θεολογικῇ Σχολῇ.

Πρὸς τὴν πνευματικὴν μητέρα μας Σχολήν, τὸν σεβαστόν μας Σχολάρχην, τοὺς σεβαστοὺς καθηγητάς μας καὶ πεφιλημένους συμμαθητάς μας καὶ πρὸς πάντας ἀπευθύνομεν τὸ ὕστατον «Χαῖρε!»

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε καὶ εὔχεσθε ὑπὲρ ἡμῶν!

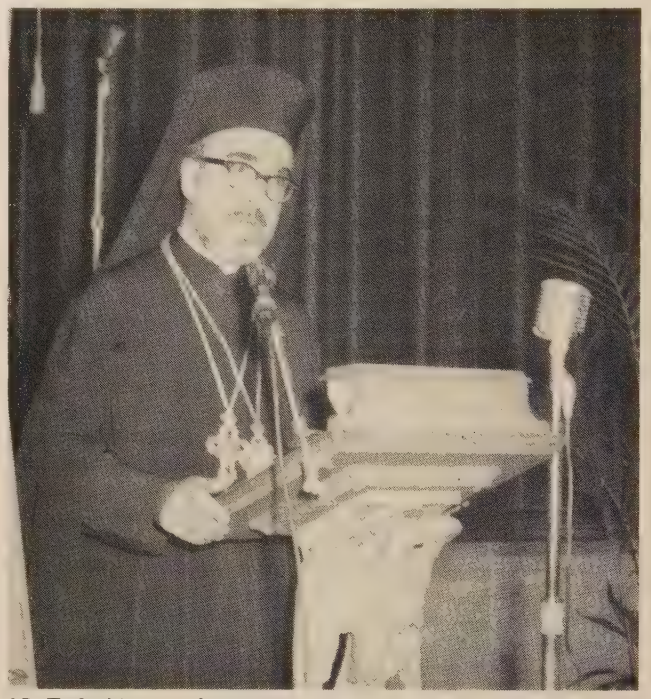

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ὁμιλῶν κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Διπλωμάτων εἰς τοὺς τελειοφοίτους τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.
Archbishop Iakovos speaking at Theological School Commencement.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Κου Κου ΙΑΚΩΒΟΥ

Θεοφιλέστατε Ἅγιε Ἀδελφέ,
Ἅγιε Σχολάρχα,
Ἐντιμότατε Κύριε Πρόξενε,
Ἀξιότιμοι Κύριοι Ἔφοροι τῆς Σχολῆς,
Ἀξιότιμε Κύριε Πρόεδρε τῆς Γκόγια,
Ἐλλογιμώτατοι Καθηγηταί,
Προσφιλεῖς Φοιτηταί,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Δόξα, τιμή, κράτος καὶ προσκύνησις τῷ Παναγίῳ Θεῷ, ὁ Ὁποῖος ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σχολὴ ἀποδίδει εἰς τὴν Ἁγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ ἓξ ἀκόμη ἀποφοίτους της. Οὗτοι προστιθέμενοι εἰς τὴν φάλαγγα τῶν 213 ἤδη ἀποφοίτων—κληρικῶν μας, θὰ ἀφιερώσουν ἑαυτούς, ὡς καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν, εἰς τὴν διακονίαν τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας μας, καὶ θὰ ἀγωνισθοῦν τὸν ἀγῶνα της διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν θέσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τὴν στιγμὴν ὅμως ταύτην, καθ' ἣν ἀτενίζομεν μὲ στοργὴν καὶ καρδίαν προσευχομένην τοὺς ἀποφοιτῶν-

τας, ἡ σκέψις ἡμῶν στρέφεται μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν συλλαβόντα καὶ πραγματοποιήσαντα τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς Σχολῆς, τὸν μεγαλεπήβολον τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς, καὶ Μέγαν Προκαθήμενον τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν, καὶ τὸν κατ' ἐξοχὴν τότε συνεργάτην του, τὸν φωτεινότατον τὸν νοῦν καὶ ἰσχυρὸν τὴν θέλησιν καὶ δραστηριώτατον τὴν ἐνέργειαν, Ἀρχιεπίσκοπον νῦν Θυατείρων κ. Ἀθηναγόραν.

Ἐπὶ τῶν δύο τούτων Ἀθηναγορῶν ἑδράζεται ἀκόμη ἡ Σχολὴ καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πνοὴν τούτων ὀφείλει νὰ λειτουργῇ ἡ Σχολή, ὄχι δὲ μόνον ὡς Ἀκαδημαϊκὸν Ἵδρυμα, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρὸ παντὸς ὡς ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας μας. Καὶ ὑπογραμμίζω τὸ τελευταῖον τοῦτο, διότι αὐτὴν καὶ τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς προβλήματα ἐτάχθη καὶ ἀποβλέπει νὰ ὑπηρετήσῃ ἡ Σχολὴ αὕτη.

Ἀλλὰ ποῖα λοιπὸν τὰ προβλήματα τῆς Ὁμογενείας; Μολονότι γνωστὰ εἰς τοὺς περισσοτέρους, θὰ τὰ μνημονεύσω δι' ὀλίγων, ἐπειδὴ πιστεύω, ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀφείλομεν ἀπὸ κοινοῦ νὰ τὰ ἐπανεξετάζωμεν.

Τὸ πρῶτον καὶ κύριον πρόβλημα, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα προβλήματα, εἶναι ἡ ἀποστολή μας, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὡς Ἐκκλησία καὶ ὡς Φυλὴ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ταύτην. Θὰ ἦτο ξένον πρὸς τὴν ἱστορίαν μας καὶ λογικῶς ἀπαράδεκτον νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν καμμίαν ἰδιαιτέραν ἀποστολήν, ἢ ὅτι ἤλθομεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν δι' ἀναζήτησιν ἁπλῶς καλυτέρας τύχης. Διότι οὐδέποτε ἡ Φυλή μας ἢ ἡ Ἐκκλησία μας ὑπῆρξαν τυχοδιωκτικαί. Ὅλως τοὐναντίον, ὑπῆρξαν ἀμφότεραι ἐκπολιτιστικοὶ παράγοντες, ὅπως μαρτυροῦν καὶ τὰ ζῶντα καὶ τὰ νεκρὰ μνημεῖα ἀνὰ τὸν κόσμον. Φυσικῶς λοιπὸν κατὰ ταῦτα τίθεται τὸ ἐρώτημα: Εἴμεθα ἐκπολιτιστικὸς παράγων ὅς τε Ἐκκλησία καὶ ὡς Φυλὴ εἰς τὸ Δυτικὸν Ἡμισφαίριον ἢ ὄχι; Ἢ ἁπλῶς καὶ θλιβερῶς δεχόμεθα τὴν ἐπιπολαίαν ἄποψιν, ὅτι οὔτε εἴμεθα οὔτε δυνάμεθα νὰ εἴμεθα, διότι τάχα τὸ περιβάλλον μας εἶναι περισσότερον πολιτισμένον ἀπὸ ἡμᾶς; Ἐὰν πολιτισμὸς πραγματικὸς δὲν εἶναι ὁ τεχνολογικὸς πολιτισμός, ὁ ὁποῖος μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς θαυμαστὴν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλ' ὁ πολιτισμός, ὁ ὁποῖος ἐκδηλώνεται ὡς ἦθος, ὡς ἀξιοπρέπεια, ὡς ἀνθρωπισμὸς καὶ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀνώτερον πολίτην, εἰς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν προσωπικότητα, εἰς τέκνον Θεοῦ, ποῦ, εἰς ποῖον περιβάλλον μας συναντᾶται εἰς τὴν πληρότητά του ὁ τοιοῦτος πολιτισμός, ὥστε νὰ περιττεύῃ τὸ ἐκπολιτιστικόν μας χρέος, ἡ ἐκπολιτιστική μας ἀποστολή;

Τὸ πρόβλημά μας λοιπὸν ὡς Ἐκκλησίας καὶ ὡς Φυλῆς δὲν εἶναι, ἐὰν ἔχωμεν ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολὴν ἢ ἠθικὸν χρέος, διότι ἀναμφισβητήτως ἔχομεν, ἀλλὰ πῶς θὰ ἀνταποκριθῶμεν, πῶς θὰ τὸ ἀντιμετωπίσωμεν. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐδόθη τῷ 1937 διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῷ 1945 διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Διδασκαλείου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Καὶ ἐδόθη ἡ ἀπάντησις ἀπὸ τὸν μεγαλόπνουν τότε Ἀρχιεπίσκοπόν μας Ἀθηναγόραν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἀνασύνταξιν τῶν Κοινοτήτων μας, προήχθη ἀμέσως εἰς τὴν μεγάλην καὶ τολμηροτάτην ἀπόφασιν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ ἱδρύσῃ τὴν Θεολογικὴν ἐν Pomfret Center, Conn., Σχολήν, τῆς ὁποίας συνέχειαν ἀποτελεῖ ἡ ἐν τῇ ὡραιοτάτῃ ταύτῃ τοποθεσίᾳ προσφιλής μας Σχολή. Καὶ προήχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην ὁ νῦν Πατριάρχης μας ὄχι διότι εἶχεν ἀνάγκην κληρικῶν ἡ Ἐκκλησία μας τότε (διότι δὲν εἶχεν), οὔτε πάλιν διότι ἤθελε νὰ προφθάσῃ τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδημιούργει — ὅπως ἐδημιούργησε — τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ διότι ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ ἵδρυσις ἑνὸς πνευματικοῦ ἱδρύματος θὰ ἀνεδείκνυε καὶ θὰ ἑτοποθέτει τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ τὴν Ὁμογένειάν μας εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν Ἀμερικανῶν ὡς ἐκπολιτιστικοῦ παράγοντος.

Ἀπὸ παρομοίαν σκέψιν κινούμενος καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ μακαριστὸς γενόμενος προκάτοχος ἡμῶν κυρὸς Μιχαὴλ εἰσηγήθη εἰς τὴν Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν τῆς Οὐασιγκτῶνος κατὰ τὸ 1956 τὴν ἀνάγκην τῆς ἱδρύσεως Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀφοῦ προηγουμένως κατὰ τὸ 1950 ἵδρυσε τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Νεολαίας, τὴν GOYA, ὡς ἐκπολιτιστικὸν καὶ ὀρθοδοξοποιὸν διὰ τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς νεολαίαν μας παράγοντα. Καὶ ἡ μὲν GOYA ἀντελήφθη ἤδη τὸ χρέος της καὶ ἦτο πρᾶξις ψυχικοῦ πολιτισμοῦ ἡ χθεσινοβραδυνὴ ἐκσκαφὴ τοῦ ἐδάφους ἐδῶ, εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Σχολῆς, διὰ τὴν ἀνέγερσιν γνησίου Βυζαντινοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἀφιερώνει εἰς τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου ἱδρυτοῦ της, Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ, ὡς καὶ εἰς τὴν μνήμην τῶν τρισσεβάστων πρωτοπόρων μεταναστῶν, τῶν καὶ ἱδρυτῶν τῶν Κοινοτήτων ἡμῶν.

Τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἀνάγκην ἐξ ἄλλου τῆς ἱδρύσεως Πανεπιστημίου, ὡς ἐκπολιτιστικοῦ καὶ μορφωτικοῦ παράγοντος καὶ ὡς συμβολῆς εἰς τὸν ὁλοὲν καὶ διαμορφούμενον πολιτισμὸν τῆς χώρας μας, τὴν ἐνεστερνίσθη μὲ περιπάθειαν ὁ ἐντιμότατος καὶ ἀγαπητὸς δικαστὴς κ. Ἰωάννης Πάππας, μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα, ὅτι θὰ μεταβάλῃ σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ Πανεπιστημίου εἰς κοινὴν συνείδησιν. Ἡ μέχρι τοῦδε προσπάθεια καὶ προεργασία τοῦ κ. Πάππα ἐκτιμᾶται βαθύτατα ἀπὸ τὸν ὁμιλοῦντα, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει κατὰ τὴν προσεχῆ Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν, ἀπὸ 18ης μέχρις 25ης Σεπτεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, νὰ καταστήσῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Πανεπιστημίου, Πανομερικανικὴν ὑπόθεσιν, ὥστε νὰ ἐνταθῇ ἡ προσπάθεια καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον.

Τὸ Πανεπιστήμιον δὲν θὰ ἀποτελῇ κεχωρισμένον, ἀνεξάρτητον, μὴ ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμόν, ἀλλὰ συνδυασμένην δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς Ὁμογενείας. Θὰ ἔχῃ ὡς κέντρον του καὶ ὡς πρώτην του σχολήν, τὴν Θεολογικὴν ἡμῶν Σχολήν, καὶ ὡς δευτέραν του σχολήν, μίαν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν κατὰ τὸν τύπον τῶν Φιλοσοφικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διδάσκωνται καὶ θὰ καλλιεργῶνται τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ φιλοσοφικὰ ἰδεώδη ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης μέχρι τῆς νεωτάτης ἐποχῆς, μὲ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν εἰς τὰ Γράμματα, τὰς Τέχνας καὶ τὸν Πολιτισμὸν τῆς Βυζαντινῆς περιόδου. Θὰ ἀρχίσουν δὲ ἀμφότεραι αἱ Πανεπιστημιακαὶ αὗται Σχολαί, ἡ Θεολογικὴ δηλ. καὶ ἡ Φιλοσοφική, διαμορφούμεναι ἀπὸ ἐφέτος, ὡς τετραετεῖς σχολαί, ἐνῷ συγχρόνως, δηλ. ἀπὸ ἐφέτος, ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ προβῇ εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ πρώτου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Junior High School μὲ τὴν προοπτικὴν — Θείᾳ βεβαίως χάριτι καὶ συνεργείᾳ — ὅτι τῷ 1965 θὰ ἔχωμεν πλῆρες γυμνάσιον καὶ ἀπηρτισμένας πλέον καὶ τὰς δύο πανεπιστημιακὰς ἡμῶν σχολάς.

Φέρομεν δὲ ταῦτα πάντα ἐπισήμως καὶ ὑπευθύνως εἰς γνῶσιν τῆς Ὁμογενείας, διότι ἐθεωρήσαμεν τὴν ἡμέραν πλέον ἢ εὔκαιρον καὶ ἐπίκαιρον. Ἐπαναλαμβάνομεν ἐν συνόψει, ὅτι ἡ ἀποστολή μας ὡς Ἐκκλησίας καὶ ὡς Φυλῆς — καὶ πρόκειται περὶ θεοπροσδιορίστου καὶ ἱστορικῆς ἀποστολῆς — εἶναι καθαρῶς ἀποστολὴ πνευματικὴ καὶ πολιτιστική, καὶ ὅτι θὰ ἐκπληρωθῇ αὕτη εἰς τὸ ἀκέραιον, ἐὰν ἀντιλαμβανώμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ ἠθικὸν χρέος μας, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν.

Μιᾶς Ἐκκλησίας τοιαῦτα ἐπιδιωκούσης πνευματικὰ ἐπιτεύγματα, συμπαραστάται εὑρέθητε καὶ εὑρίσκεσθε πάντες ὑμεῖς. Ὅ τε προσφιλὴς κατὰ πάντα ἡμῖν ἀδελφὸς καὶ διακεκριμένος Θεολόγος, Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, ὁ καὶ ἐπὶ ἔτη σχολαρχεύσας λίαν ἐπιτυχῶς τῆς Σχολῆς, ὡς καὶ Ὑμεῖς, Ἅγιε Σχολάρχα τοῦ τελευταίου ἔτους, ὁ ὁποῖος προσεφέρατε εἰς τὴν Σχολὴν πολυτίμους ὑπηρεσίας ἐν ἀγάπῃ ἀπεριορίστῳ, ἀλλὰ καὶ αὐστηρᾷ, ἐν σεμνότητι καὶ πληρότητι διακονίας, καὶ ἐν πατρικῇ καὶ εὐγενεστάτῃ ἐπιβολῇ.

Συμπαραστάτας πεφιλημένους καὶ ἀφωσιωμένους εἶχε καὶ ἔχει πάντοτε ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ὑμᾶς, ἐντιμότατοι Κύριοι Ἔφοροι, οἱ ὁποῖοι πιστῶς, πιστότατα, ἐστάθητε εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Σχολῆς κατὰ τὰ πρῶτα της βήματα, στηρίζετε δὲ αὐτὴν γενναιοφρόνως καὶ σήμερον εἰς τὴν ἀνοδικήν της πορείαν, μὴ φειδόμενοι οὔτε κόπων οὔτε θυσιῶν, πάντες, ἐξαιρέτως δὲ ὑμεῖς προσφιλέστατοι Ἀντώνιε καὶ Ἰωάννη Πάππα, Εὐάγγελε Κοτσίδα καὶ Θεόδωρε Τόνα, οὓς ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ὑπερηφανείας ἀνακηρύττει σήμερον Μεγάλους Εὐεργέτας τῆς Σχολῆς.

Ἐὰν ὅμως ἀνέρχεται ἡ Σχολή, τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μέγιστον μέρος εἰς ὑμᾶς, ἐλλογιμώτατοι καὶ λίαν ἀγαπητοὶ ἡμῖν, διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἡμέρας καὶ νυκτὸς οὐδὲν ἄλλο μέλημα ἔχετε ἢ τὸν πνευματικὸν ἐμπλουτισμὸν τῶν ἐμπεπιστευμένων ὑμῖν φοιτητῶν, ὡς καὶ τὴν λάξευσιν χαρακτήρων Ἑλληνορθοδόξων εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐκφράζει τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς εὐαρέσκειαν καὶ ἱκανοποίησιν διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἐν τῇ Σχολῇ ὑφ' ὑμῶν ἔργον, ἰδιαιτέραν δὲ ὀφειλετικὴν μνείαν ποιεῖται τῆς μακρᾶς καὶ πεφωτισμένης καὶ ἱκανῆς καθηγεσίας τοῦ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσούμα, τοῦ πρώτου Ἑλληνοαμερικανοῦ καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς.

Καὶ νῦν πατρικῶς ἀποστρεφόμενοι πρὸς ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ πεφιλημένα, τοὺς ἐξ ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς, ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰούδα, οὗ καὶ τὴν μνήμην σήμερον ἑορτάζομεν, οἱ ὁποῖοι περιέχονται εἰς τοὺς στίχους 17-25 τῆς ὡραιοτάτης αὐτοῦ ἐπιστολῆς: «Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί, μνήσθητε τῶν ῥημάτων τῶν προειρημένων ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔλεγον ὑμῖν ὅτι ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται ἐμπαῖκται κατὰ τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχικοί, Πνεῦμα μὴ ἔχοντες. Ὑμεῖς, δέ, ἀγαπητοί, τῇ ἁγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει ἐποικοδομοῦντες ἑαυτούς, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προσευχόμενοι, ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον. Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι, οὓς δὲ ἐν φόβῳ σώζετε, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάζοντες, μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα. Τῷ δὲ δυναμένῳ φυλάξαι αὐτοὺς ἀπταίστους καὶ στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει, μόνῳ σοφῷ Θεῷ σωτῆρι ἡμῶν, δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία καὶ νῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Μίαν ἐπὶ πλέον ὑπόμνησιν. Σήμερον εἶναι καὶ ἡ Ἑορτὴ τοῦ Πατρὸς (Father's Day). Ὁρκισθῆτε σεβασμὸν ἀπόλυτον εἰς τὸν πατέρα σας ὁ καθείς, εἰς τὸν σκληρότατα ἐργασθέντα καὶ ἐργαζόμενον πατέρα σας. Μὴ φανῆτε κατώτεροι τῶν μόχθων καὶ τῶν θυσιῶν των. Καὶ πρὸ παντὸς προάγετε τὸ ἔργον αὐτῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος μας καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀμερικῆς μας. Μιμηθῆτε τὴν ταπείνωσίν των καὶ τὴν πίστιν των. Τὴν ἐργατικότητά των καὶ τὴν σεμνότητά των. Τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν νομιμοφροσύνην των. Καὶ εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, τὸν Ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα, διὰ τὸν πατέρα τὸν ὁποῖον σᾶς ἐχάρισε. Τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ πατέρες σας οἱ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ καὶ οἱ πατέρες σας οἱ κατὰ πνεῦμα, μίαν τελευταίαν προσευχὴν ὑψώνομεν πρὸς τὸν Πατέρα ἡμῶν, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, δι' ὑμᾶς, ὅπως εἰς τὴν ἐρχομένην δια-

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἀντιφώνησις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου

Ἀπαντῶν ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς:

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβε,
Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Τροπαίου,
Ἄρχοντες καὶ λοιπὰ τέκνα ἐν Κυρίῳ,
πάντες λίαν ἀγαπητοί.

Ἔμπλεοι χαρᾶς ἀφάτου καὶ συγκινήσεως βαθυτάτης, ψάλλομεν καὶ αὖθις μετὰ τοῦ Ὑμνῳδοῦ: «Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

Ὄντως ἀγαλλιᾷ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ὑποδεχομένη ὑμᾶς σήμερον, πρώτην φορὰν εἰς τοσοῦτον ἀριθμὸν καὶ τοιαύτην λαμπρὰν ἐκπροσώπευσιν, ἐν τῷ σεπτῷ τούτῳ τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρῳ ἐκ τῆς Μεγάλης Ἀτλαντικῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Γείτονος, ἀμφοτέρων συμμάχων καὶ φίλων ἀγαπητῶν τῆς ἡμετέρας Χώρας καὶ ἡμῖν, καὶ δι' ἡμῶν, τῶν περὶ ἡμᾶς Σεβασμιωτάτων Ἁγίων Ἀρχιερέων, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ὀφφικιάλων τοῦ Θρόνου, τῶν Λογάδων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἐνταῦθα Πληρώματος, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς Χώρας ἡμῶν χαιρετῶμεν ὑμᾶς γηθοσύνως καὶ μετ' ἐγκαρδίων εὐχαριστιῶν, ὑποβληθέντας εἰς κόπον πολὺν καὶ θυσίαν οἰκονομικὴν οὐ σμικράν, ἵνα φθάσητε μέχρις ἡμῶν.

Διὸ καὶ ὑπερήφανος ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία διὰ τὰ ἀγλαὰ τέκνα αὐτῆς, προσθέτει καὶ τὰ θερμὰ αὐτῆς συγχαρητήρια δι' ὅσα ἐπιτελεῖτε ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου. Ἐγιγαντώσατε Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ Ὁμογένειαν ἐντὸς τῶν ἱερῶν ἡμῶν παραδόσεων, τῶν ἰδανικῶν τῆς Μεγάλης ἐκείνης Ἠπείρου καὶ ὑπὸ τὴν πεπνυμένην ἡγεσίαν τῆς Ὑμετέρας προσφιλοῦς Ἱερότητος καὶ Ἐκλεκτοῦ Ποιμενάρχου, τῶν ὀτηρῶν Ἐπισκόπων ὑμῶν μετὰ πασῶν τῶν δυνάμεων, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Κοινοτήτων, τοῦ Τύπου, τῶν Μ. Ὀργανώσεων, Σωματείων καὶ ἁπαξάπαντος τοῦ Ποιμνίου, ὁδεύετε πρὸς τὰ μεγάλα πεπρωμένα τῆς Ὀρθοδοξίας ἐντὸς τῆς εὐλογημένης πραγματικότητος, ἥτις λέγεται Ἀμερική.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν καὶ προσωπικοὺς λόγους ἰδιάζοντας νὰ ζῶμεν σήμερον τὴν ἀπροσμέτρητον ταύτην εὐτυχίαν, ἣν προεγευόμεθα, ἀφ' ἧς ἀπεφασίσατε νὰ ἀναλάβητε τὸ προσκύνημα. Διότι ἐζήσαμεν ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἐπὶ ὁλόκληρον 18ετίαν καὶ τόσον εὔκολον διεξηγάγομεν τὴν ταπεινὴν ἐκείνην διακονίαν, χάρις εἰς τὰ πηγαῖα καὶ ἀκατάβλητα αἰσθήματα ὑμῶν καὶ τὰς προσφορὰς εἰς οκέψιν, ἀγάπην, ἀφοσίωσιν καὶ χρῆμα.

Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς καὶ πάλιν, τοὺς μεγάλους καὶ τὴν προσφιλῆ Νέαν Γενεὰν ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ὡς μικρὰν δ' ἀμοιβὴν καὶ ψυχικὴν ἱκανοποίησιν, ἀνθ' ὧν ὑπεβλήθητε κόπων καὶ θυσιῶν, ἐν τῷ προσκυνήματι τούτῳ, θὰ ἠδύνασθε νὰ ἔχητε τὸ γεγονός, ὅτι ἤλθετε εἰς τὴν αἰωνίαν ταύτην Πόλιν. Ἱδρύθη παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν, τῷ 600 π. Χ. Τῷ 56 μ. Χ. ἐδέχθη παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου μὲ κέντρον τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ γενομένη Πρωτεύουσα τῆς μεγάλης ἐκείνης Αὐτοκρατορίας, ἐσφυρηλάτησε τὸ μεγαλούργημα τῶν αἰώνων, τὴν συνάντησιν δηλαδὴ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς προγονικῆς σοφίας καὶ τὴν σύμπλεξιν τοῦ μοναδικοῦ τῆς ἱστορίας φαινομένου, τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς παραδόσεως, τῆς δυνάμεως τῆς διαρκείας, τῆς ἰσχύος τῆς ἑνότητος, ὧν φορεῖς εἴμεθα πάντες, διότι πίνομεν ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Ποτηρίου.

Ἐνταῦθα παρασκευάζεται τὸ Ἅγιον Μῦρον, διὰ τοῦ ὁποίου ἑκατομμύρια πιστῶν καὶ ἡμεῖς ἐδέχθημεν καὶ θὰ δέχωνται τὴν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ θὰ πορευώμεθα τὴν κοινήν, σταθερὰν καὶ ἀσάλευτον πορείαν.

Εὐχαριστοῦμεν, τέκνα, καὶ διὰ τὴν μεγάλην, ἀλλὰ καὶ προνομιακὴν διὰ σᾶς προσφορὰν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ νέου Μεγάρου τῶν Πατριαρχείων, ὅπερ εὑρίσκεται ἐνταῦθα ἀπὸ τὸ 1602, ἤτοι 358 ἔτη, καὶ οὗτινος τὸ θεμέλιον θὰ θέσωμεν σήμερον ὁμοῦ, συνεχίζοντες τὴν ἀπρόσκοπτον διαβίωσιν ἡμῶν ὑπὸ τοὺς προστατευτικοὺς νόμους τῆς ἀγαπητῆς Πατρίδος ἡμῶν Τουρκίας.

Καὶ ὅταν σὺν Θεῷ Σωτῆρι ἐπανέλθητε εἰς τὴν Χώραν ὑμῶν, κομίζοντες τὸ Ἅγιον Φῶς ἀπὸ τὴν ἀκοίμητον κανδήλαν τοῦ Πατριαρχείου, θὰ φέρητε εἰς τὸν αἰγλήεντα Λευκὸν Οἶκον, τοὺς οἰκείους ὑμῶν καὶ εἰς πάντας, τὴν εὐλογίαν ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν Νέαν Γενεάν, ἐν ἐμπιστοσύνῃ ἀπολύτῳ, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἱερᾶς καὶ ἀμωμήτου ταύτης κληρονομίας, ἥτις λέγεται Ὀρθοδοξία, μεθ' ὅλων τῶν γνωρισμάτων καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς.

* * *

Εἶτα ὁ Πατριάρχης ἐδέχθη ἐν βαθείᾳ συγκινήσει ἕνα ἕκαστον τῶν προσκυνητῶν πρὸ τοῦ Θρόνου, διένειμε πᾶσι Πασχαλινὰ ὠὰ καὶ θυμίαμα ἐκ τοῦ Ἁγίου

κονίαν ἢ ἀποστολήν σας «ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ ὕψος καὶ βάθος, γνῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ». (Ἐφεσ. 3, 18-19).

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ - ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΗΛΙΛΗ

ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ἀπεκάλεσεν Ἑαυτὸν ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Φῶς τοῦ κόσμου ἀπεκάλεσε μετὰ καὶ τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους. Φῶς τοῦ κόσμου καλεῖ καὶ σήμερον πάντα ὀπαδόν Του Χριστιανόν. Καλεῖ δὲ Ἑαυτὸν φῶς τοῦ κόσμου, διότι εἶχε θείαν τὴν καταγωγὴν καὶ ἦτο πράγματι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅμοιον τοῦ ὁποίου μηδέποτε ἀνέτειλεν εἰς τὸν γήϊνον ὁρίζοντα.

Ὁ Ἰησοῦς πρῶτον καλεῖ τοὺς μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους Του, φῶς τοῦ κόσμου, λόγῳ τῆς θείας ἀποστολῆς αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τοῦτο, διότι τὰ πάντα ἐπληρώθησαν φωτός, τὰ πάντα ἐγένοντο καινά, τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας διελύθησαν, ἡ ὁμίχλη τῆς πλάνης ἔφυγε καὶ ὁ ὁρίζων τῆς ζωῆς ἐξεκαθαρίσθη ἀπὸ τὸ νέον φῶς τὸ ὁποῖον ἐπλημμύρισε τὴν οἰκουμένην. Οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν εἰς πάντα τὰ ἔθνη διασκεδάσαντες τὴν πλάνην καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας των καὶ διὰ τοῦ ζωντανοῦ παραδείγματός Των, ἐφανέρωσαν εἰς τὸν κόσμον τὸν θησαυρὸν τοῦ ἀληθινοῦ φωτός, τοῦ φωτὸς τῆς θεογνωσίας, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότης καὶ σήμερον, εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ της, δὲν ἐγνώρισε ἀκόμη. Διότι αἱ ἀντίθετοι ἰδέαι δεσμεύουν τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὸ πραγματικὸν φῶς τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ θεῖον φῶς τὸ ὁποῖον πάντοτε, ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη, διατηρεῖται εἰς τὴν λυχνίαν τοῦ βωμοῦ τῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ ἁρμονίας τοῦ κόσμου ὑπὸ ὑποβλητικὸν σκιόφως, ἡ θεία Χάρις θὰ ἐνδυναμώσῃ τοῦτο, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, διὰ νὰ καταυγάσῃ καὶ λαμπρύνῃ τὴν οἰκουμένην.

Ὁ Ἰησοῦς, δεύτερον, καλεῖ φῶς τοῦ κόσμου πάντα πιστὸν Χριστιανόν, διότι τὸ ἔργον Του δὲν ἐνεπιστεύθη μόνον εἰς τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους καὶ Μαθητάς Του, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν πιστῶν ὀπαδῶν Του μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ μείνουν φῶς μέχρι τέλους, ἵνα βλέποντες οἱ ἄνθρωποι τὰ καλὰ ἔργα αὐτῶν δοξάζωσι τὸν Θεὸν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀλλὰ καὶ μιμοῦνται αὐτούς. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία, ἐπιβεβαιοῖ δὲ ἡ Ἁγία Γραφή. Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων ἀνέλαβον ἄνθρωποι ἁπλοῖ, ἰδιῶται, ἄνευ τίτλων καὶ ἀξιωμάτων, οἱ ὁποῖοι προήγαγον τὴν Χριστιανικὴν ἰδέαν τόσον, ὥστε ἔφθασαν καὶ μέχρι τοῦ μαρτυρίου. Ἡ χορεία τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες ὑπῆρξαν πιστοὶ ὀπαδοὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, εἶναι οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των, εἰς τὸν βωμὸν τῆς Χριστιανικῆς ἰδέας, ἔδωκαν τὸ εἶναι των διὰ νὰ δογματίσουν καὶ στηρίξουν τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, ἡ ὁποία διήρχετο ἐν μέσῳ φοβερῶν κλυδωνισμῶν ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωήν. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διεκήρυξαν εὐθαρσῶς τὴν πίστιν των, τὸ ζωντανὸν παράδειγμά των ἐδίδαξε τὸν κόσμον, ὁ Χριστιανισμὸς ἐπεβλήθη εἰς τὰς σκέψεις μικρῶν καὶ μεγάλων, πλουσίων καὶ πτωχῶν, τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ φῶς τῆς Εὐαγγελικῆς Χάριτος ἐπλήρωσε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἐργάτας τῆς διδασκαλίας τῆς νέας Εὐαγγελικῆς ζωῆς, τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, ἀνύψωσε πρὸς τοὺς οὐρανούς, οἵτινες ἔλαβον ὡς ἔπαινον τὸν ἀμάραντον τῆς δόξης στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τιμῶνται σήμερον ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν, οἱ ὁποῖοι εἶναι θεμελιωταὶ αὐτῆς καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ μεγαλείου, οἱ ὁποῖοι ἐστήριξαν τοῦτο μὲ τὴν θερμὴν καὶ ἀνιδιοτελῆ πίστιν των εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐλάμπρυναν μὲ τὸ ἀνεπίληπτον τοῦ βίου των καὶ τὴν ἁγιότητά των.

Μύρου τῆς Μεγάλης Πέμπτης καὶ διηρώτησε τὰ κατ' αὐτούς.

Ἐπηκολούθησε Λιτανεία διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου, καθ' ἣν προπορευομένων τῶν Ἐξαπτερύγων, τῶν Πατριαρχικῶν Χορῶν ψαλλόντων τὸ «ἀπολυτίκιον» τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἀναστάσιμα, καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν ἐπισήμων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο τὸ παλαιὸν Πατριαρχεῖον, ἀνέγνωσεν εἰδικὴν ἐπὶ τῇ θεμελιώσει ταύτῃ εὐχήν, ἐρράντισε δι' ἁγιασμοῦ τὸν χῶρον καὶ «ἐν ὀνόματι τοῦ Ἱ. Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς» κατέθηκε τὸν θεμέλιον λίθον, ἐπιχρισθέντα τελειωτικῶς παρὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς.

Περαιτέρω τὸ μὲν πολὺ τῶν προσκυνητῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, πρὸς τιμὴν δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῶν Ἐπισήμων, ὁ Πατριάρχης παρέθηκε γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Χαλκηδόνος, Δέρκων, Θεοδωρουπόλεως. Εἰρηνουπόλεως, Χαλδίας, Προικοννήσου, Νεοκαισαρείας, Σάρδεων, Ἰκονίου, Ροδοπόλεως, Φιλαδελφείας καὶ Σελευκείας, ὁ Πανοσιολ. Μ. Ἐκκλησιάρχης, οἱ Αἰδεσιμ. κ. κ. Δημ. Στεφανόπουλος καὶ Κωνσταντῖνος Ἀνδρέου, οἱ Ἐντιμότατοι κ. κ. Πὼλ Δῆμος, Ἄρχων Μ. Δικαιοφύλαξ, Σόλων Βλαστός, Μπάμπης Μαρκέτος, Χαρίλαος Μπούρας, Π. Κουρίδης, Π. Λαντζούνης, Γ. Γκανᾶς καὶ ἄλλοι ὀφφικιάλοι καὶ ἐπίσημοι.

Τὸ ἀπόγευμα, τῇ συνοδείᾳ τῶν κληρικῶν, κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, τὸ Τὸπ-Καποῦ καὶ ἄλλα ἀξιοθέατα τῆς Πόλεως διὰ λεωφορείων καὶ ἀνῆλθον τὸν Βόσπορον.

(ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Αἱ ἀντιφωνήσεις τοῦ Πανοσ. Σχολάρχου καὶ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας.)

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

TOTAL RESOURCES OVER $50,000,000

Complete Banking Facilities

☆

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS

at 35th Street. Opposite Macy's

NEW YORK 1, N. Y.

Phone: OXford 4-5400

BRANCH OFFICE:

123 WILLIAM STREET

NEW YORK 38, N. Y.

Phone: REctor 2-0900

☆

Member Federal Deposit Insurance Corporation

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΑΙΔΩΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

"Οσον πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῆς ἀποστολῆς τῶν ἑκατὸν περίπου μαθητῶν καὶ μαθητριῶν μετὰ τῶν συνοδῶν αὐτῶν εἰς Ἑλλάδα, πρὸς παραθερισμὸν εἰς τὰς Παιδικὰς Κατασκηνώσεις τόσον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ὁμογενείας, ἰδιωτῶν, Φιλοπτώχων καὶ ἄλλων Ὀργανώσεων αὐτῆς, ἐκδηλοῦται ζωηρότερον. Ἤδη αἱ πλεῖστοι τῶν Φιλοπτώχων ἀνταπεκρίθησαν, πιστεύεται δὲ ὅτι καὶ αἱ ὑπόλοιποι θὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὴν ἔκκλησιν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπως ἐνισχύσουν τὴν πρωτοβουλίαν της ταύτην.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐχόντων τὴν κατάλληλον ἡλικίαν (10-12 ἐτῶν) μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἔληξαν, λίαν συντόμως δὲ θὰ ἀνακοινωθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιτυχόντων ἀπὸ τὰ Ἑλληνοαμερικανικὰ Σχολεῖα μας, Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινά.

Ὡς ἓν δεῖγμα ἐκ τῶν πολλῶν, παραθέτομεν κατωτέρω μίαν ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν τῆς Παμμακεδονικῆς Ὁμοσπονδίας, ἥτις συναπέστειλε καὶ τὴν οἰκονομικήν της συνδρομήν:

«Γνωρίζομεν ὑμῖν τὴν λῆψιν τῆς ἀπὸ 6ης Μαΐου ἐ. ἔ. ἐπιστολῆς ὑμῶν, σχετικῶς μὲ τὸ ἀποφασισθὲν πρόγραμμα τῆς Σεβαστῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν ἀποστολὴν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐκ τῶν ἡμερησίων καὶ ἀπογευματινῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν σχολείων, πρὸς παραθερισμὸν ἐν Ἑλλάδι.

Εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Τμήματος ἡμῶν τῆς 6ης Ἰουνίου ἀνεγνώσθη ἡ ὡς ἄνω ἐπιστολή, ἥτις ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν προκαλέσασα τὸν ἀκράτητον θαυμασμὸν ὅλων, καὶ ἐκ στόματος πάντων τῶν μελῶν ἐκφράζομεν ὑμῖν τὰ θερμότατα συγχαρητήρια καὶ δηλοῦμεν ὅτι τιθέμεθα ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ πάσης δυνατῆς ὑποστηρίξεως τοῦ προγράμματος αὐτοῦ, εὐχόμενοι ὅπως σύσσωμος ἡ Ὁμογένεια παντοιοτρόπως ὑποστηρίξῃ τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην, ἡ ὁποία θὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν μεταλαμπάδευσιν τῆς Ἑλληνικότητος εἰς τὴν νέαν μας γενεάν. Ὁμοφώνως καὶ διὰ βοῆς ἐψηφίσθη ἡ ἀποστολὴ ἐπιταγῆς $25.00, τὴν ὁποίαν ἀποστέλλομεν ὑμῖν ἐσωκλείστως.

Πεπεισμένοι ὄντες ὅτι τὸ πρόγραμμα θὰ ἐπιτύχῃ πλήρως καὶ τ' ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ἀνυπολογίστου ἀξίας διατελοῦμεν,

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως,

ΧΡ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Γραμματεὺς»

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἔχει ἀποστολὴν νὰ μορφώνῃ στελέχη τῆς Ὁμογενείας ἀπὸ τὰς Ἑλληνοαμερικανίδας τὰς γεννηθείσας ἐν Ἀμερικῇ. Ἂς προσέξωμεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ὑψηλὴ ἀποστολή της.

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολ. Οἰκον. κ. Δ. Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ

Β΄.

ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἐδίδασκεν ἀπὸ βιβλία, οὔτε ἔγραψε κανένα βιβλίο. Οἱ μαθηταί Του ἐπίσης ὅ,τι ἤκουον ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον τὸ διέδιδον πάλι προφορικῶς. Ἔτσι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ διεδίδετο ἀπὸ στόμα σὲ στόμα γιὰ πολλὰ χρόνια, γιατὶ τὰ διάφορα βιβλιαράκια ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἤρχισαν νὰ γράφωνται ἀρκετὰ χρόνια ἀργότερα. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ διεδίδετο συνεχῶς. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐπίστευον ἀπετέλεσαν τὴν Χριστιανικὴν κοινωνίαν ἢ Ἐκκλησίαν.

Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἔγινεν ἡ κιβωτός, ὁ θεματοφύλαξ τῆς ἀποκαλύψεως, ποὺ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γραφῇ. Μέχρι σήμερα ἡ διδασκαλία τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως γίνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὴ ἑνώνει τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἐμποτίζει καὶ τὰ καθοδηγεῖ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πολλὲς βεβαίως ἀπὸ τὶς διδασκαλίες τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως εὑρίσκονται εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν συνήρχετο αὕτη σὲ συνόδους, καὶ στὰ συγγράμματα μεγάλων καὶ ἀνεγνωρισμένων Πατέρων. Οἱ διδασκαλίες τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀναφέρονται κυρίως σὲ ζητήματα πίστεως καὶ ἠθικῆς, καὶ εἶναι σύμφωνες καὶ ὁμόφωνοι σὲ ὅλη τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανωσύνη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερο μέρος τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως ποὺ ἐγράφῃ, λέγομεν ὅτι ἀποτελεῖ αὕτη τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἢ Βίβλον. Βίβλος ἐννοεῖ τὸ βιβλίον, τὸ κατ' ἐξοχὴν βιβλίον. Κατ' οὐσίαν ἡ Βίβλος ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα καὶ μικρὰ βιβλιαράκια, τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν ἀπὸ 40 περίπου διαφόρους συγγραφεῖς, εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ κατὰ διαφορετικὸ τρόπο. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἱστορίαν, χρονολογίες, συγγραφεῖς καὶ τὰ σχετικὰ εἶναι ἄλλο θέμα.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ τονισθῇ ἐδῶ εἶναι **τὸ περιεχόμενο γενικῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς.** Ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ὁ πιὸ πολύτιμος κῶδιξ θείας σοφίας. Πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ προσανατολισμοῦ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ φτωχοὺς καὶ πλουσίους, γιὰ ἀγραμμάτους καὶ γραμματισμένους, γιὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἡλικιωμένους, καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὡμίλησεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ διδαχθοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ἀρχίζει δὲ μὲ τὰ μνημειώδη λόγια: «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν». Καὶ συνεχίζει μὲ τὴν ἀφήγησιν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Περιληπτικῶς ἡ Ἁγία Γραφὴ περιλαμβάνει θέματα **θεολογίας, ἀνθρωπολογίας, κοινωνιολογίας, ἐθνολογίας, ἁμαρτιολογίας, σωτηριολογίας, ἱστορίας** καὶ **κοσμογονίας.** Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, **ἡ Ἁγία Γραφὴ δὲν εἶναι ἐγχειρίδιον κάποιας ἐπιστήμης. Εἶναι κατ' ἐξοχὴν βιβλίον θρησκευτικόν,** ποὺ ἀποκαλύπτει τὸ σχέδιον καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεολογίαν, ἡ Ἁγία Γραφὴ μᾶς παρουσιάζει τὸν Θεὸν ὡς δημιουργόν, ὡς κύριον τοῦ σύμπαντος καὶ ὡς λυτρωτὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς ἐργάζεται εἰς τὴν ἱστορία διὰ τὴν ἀνθρώπινη σωτηρία. Διὰ τῶν ἀνθρωπολογικῶν στοιχείων ἡ Γραφὴ μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μῖγμα χώματος, ὕλης, καὶ θεότητος. Ὅτι ὁ ἄνθρωπος, πλασθεὶς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ἡμάρτησε καὶ ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς περὶ ἁμαρτίας.

Πλὴν ὅμως τῆς ἁμαρτιολογίας, ἡ Βίβλος διδάσκει καὶ σωτηριολογίαν, πῶς δηλαδὴ σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἡ σωτηρία εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῆς φυσικῆς ἀποκαλύψεως, τῆς ἀποκαλύψεως τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ζητᾷ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται τελικὰ μὲ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς Αὐτόν, καὶ τὴν ἐναρμόνισιν τῆς ζωῆς του πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ.

* * *

Σπουδαιότατα λοιπὸν τὰ ζητήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖται ἡ Ἁγία Γραφή, ἰδιαιτέρως δὲ τὸ θέμα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς ἐποχὴν μάλιστα κατὰ τὴν ὁποίαν σύγχυσις καὶ ἀγνωστικισμὸς σκοτίζουν τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων, ἡ Ἁγία Γραφὴ παίρνει ἰδιαίτερη ἀξία. Τὴν ἀξία ὅμως αὐτὴ τὴν ἀντιλαμβανόμεθα ὅταν μελετᾶμε τὸ μοναδικὸν αὐτὸ βιβλίον. Ἐν γνώσει αὐτῆς τῆς ἀξίας, ὁ μεγάλος προφήτης καὶ βασιλεὺς Δαβὶδ ἔλεγε: «Λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς τῖς τρίβοις μου». Ὁ Δαβὶδ βεβαίως ἐγνώρισε τὴν ἀξίαν τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ ἠγάπησε τὸν Θεόν. Γι' αὐτὸ λέγει ἀλλαχοῦ: «Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου Κύριε· ὅλη τὴν ἡμέρα μελέτη μου ἐστί».

Πόσοι, ἀγαπητοί μου, μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβωμε τοὺς λόγους αὐτούς; Πόσοι ἔχομε τὴν Ἁγία Γραφὴ φῶς καὶ ὁδηγὸ τῆς ζωῆς μας; Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ ἔλθωμεν σὲ στενώτερη ἐπαφὴ μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἁγία Γραφὴ εἶναι ἡ γραπτὴ παρακαταθήκη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ἀποτελέσῃ τὸν φάρο τῆς ζωῆς μας. Πρέπει νὰ προσέξωμεν περισσότερον εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἢ Ἱερᾶς Παραδόσεως, διότι ἀμφότεραι ἀποτελοῦν τὴν Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ Ἱερὰ Ἀποκάλυψις εἶναι ἡ μόνη πηγὴ τῆς ἀληθείας διὰ τὴν εὐτυχίαν μας ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὴν σωτηρίαν μας εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωήν.

Η ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

Δ΄. (τελευταῖον)

ΑΛΛ' οἱ γονεῖς ἐὰν θέλουν οἰκογενειακήν, κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀνόρθωσιν, πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν εὐημερίαν, εἶναι ἀνάγκη ἀκόμη νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸν ἕτερον τοῦ γάμου σκοπόν, εἰς τὴν γέννησιν παιδίων, ὅσα τοὺς δώσῃ. Ἐκεῖνος ποὺ ὥρισε τὸν γάμον καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ γάμου, ὁ δημιουργὸς Θεός, ὁ Ὁποῖος εἶπεν εἰς τὴν ἀρχὴν πρὸς τοὺς συζύγους . . . αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε . . . ἀναθέτων εἰς αὐτοὺς τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ συνεχίζουν τὸ δημιουργικὸν ἔργον Του ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Ὁποῖος ἐπρόσθεσεν ἔπειτα . . . δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω ποτέ, ἀλλὰ θὰ εἶμαι μαζύ σας ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σας, καὶ ἐὰν ἔχετε ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολάς μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς θ' ἀπολαύσετε. . . . Ὁ Ὁποῖος ἐπανέλαβε μετὰ ταῦτα . . . ἡ γυναῖκα, ποὺ ἔγινεν ἀφορμὴ πτώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, θὰ σωθῇ διὰ τῆς τεκνογονίας . . . ὅσοι δὲ ἀσεβῶς καταπατήσουν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, θὰ κερδίσουν διὰ τὰς ἀνομίας των καὶ διὰ τὴν ἀσέβειάν των τὴν ἀπ' οὐρανοῦ ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. . . .

Ἀδελφοί μου, μεγάλην προσοχὴν πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις αὐτὰς τοῦ Κυρίου ὅλοι μας, ὁ Ὁποῖος ἀφοῦ μᾶς ἐφανέρωσε τὸ θέλημά Του, μᾶς εἶπεν . . . ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ περάσουν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, τὰ λόγια Του ὅμως θὰ μείνουν αἰώνια. . . . Ναί, πολὺ πρέπει νὰ προσέξωμεν διότι σήμερον μαζὺ μὲ τόσες ἄλλες κοινωνικὲς πληγές, ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια, ὡς πνευματικὸς ὀργανισμὸς κατατρώγεται συνεχῶς ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν πληγήν, ἀπὸ τὴν πεισματώδη ἄρνησιν τῶν γονέων νὰ γεννοῦν τέκνα, ἀπὸ τὴν θεμελιώδη ἐκτροπὴν τοῦ προορισμοῦ τοῦ γάμου, ἂς τὸ εἴπωμεν ὅπως τὸ λέγουν οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τοῦ γάμου εἰς ἐστεφανωμένην παλλακείαν.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους συζύγους, οἵτινες μὲ μόνην τὴν ἄδειαν τῆς πολιτείας καὶ χωρὶς γάμον θρησκευτικὸν ἤνωσαν τὴν ζωήν των, καὶ προχωροῦν μὲ ἐπιμονὴν θλιβερὰν εἰς τὴν συνέχειαν τῆς χωρὶς Χριστὸν συζυγίας, διότι ἐπιμένουν νὰ ζοῦν ἀστεφάνωτοι, νὰ ἁμαρτάνουν, παρὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπανειλημμένην ἀδελφικὴν παράκλησιν νὰ νομιμοποιήσουν τὰς σχέσεις των καὶ θρησκευτικῶς.

Θ' ἀναδειχθῇ πνευματικὸν τοῦ Χριστοῦ βασίλειον ἡ οἰκογένεια, ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν συνέχειαν, ἐὰν τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ φέρουν οἱ γονεῖς εἰς τὸν κόσμον, τὰ ἀναθρέψουν καὶ τὰ διαπαιδαγωγήσουν κατὰ Χριστόν. Ἐὰν δηλαδὴ ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας, μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὰ ἔργα των διδάξουν τὴν εὐσέβειαν, τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα, τὴν ὑπομονήν, τὴν ὑπακοήν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἁγνότητα, τὴν τιμιότητα, τὴν δικαιοσύνην, τὸ καλὸν καὶ ἐὰν τὸ καλλιεργήσουν εἰς τὰς ψυχάς των.

Ἰδοὺ πῶς ὁ πατέρας, ἡ μάννα καὶ τὰ παιδιὰ θ' ἀναδειχθοῦν Ἐκκλησία, ἅγιον πνευματικὸν θερμοκήπιον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ βασιλεύῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἑτοιμάζῃ τοὺς καλοὺς χριστιανούς, τοὺς ἐκλεκτοὺς πατριώτας, τὰ ἄξια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ἁγίους διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἔχοντες ὅθεν, ἀδελφοί μας εὐλογημένοι, Ἑλληνορθόδοξοι γονεῖς, πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας ἐνώπιόν σας, τὴν ἁγίαν οἰκογένειαν ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν πρῶτον, ἔχοντες ἐξ ἄλλου τὰς Εὐαγγελικὰς τοῦ Θεοῦ ὑποθήκας, τὰς ὁποίας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματός μας ἠκούσαμεν, δεύτερον, καὶ σεῖς καὶ ἡμεῖς μὲ ὅλας μας τὰς δυνάμεις, μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἂς ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας μας καὶ ἂς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, θὰ ἁγιάζῃ, θὰ ἀγαπᾷ καὶ θὰ δοξάζῃ τὴν οἰκογένειαν . . . καθὼς ἠγάπησε καὶ ἐδόξασε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ Ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς. . . . (Ἐφεσ. 5:25).

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ — ΣΤΑΥΡΟΣ

Γραμματόσημον, παριστάνον μίαν σκηνὴν τῆς Ναζαρὲτ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Τ. Σταυροῦ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὰ Κρατικὰ τυπογραφεῖα τοῦ Ἰσραήλ, τελευταίως, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Πρωθυπουργοῦ αὐτοῦ Δαυὶδ Μπὲν Γκουριόν, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Τ. Τ. Τ.

Τὸ γραμματότσημον τοῦτο τῆς σειρᾶς Ἰσραηλινῶν τοπίων παριστᾷ κωδωνοστάσιον μὲ ἕνα μικρὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς του, ἐνῷ εἰς τὸ βάθος διεκρίνετο ἕνας πυκνοκατῳκημένος οἰκισμὸς ἐπὶ ἑνὸς τῶν λόφων τῆς Ναζαρέτ.

Ἡ ἀπόφασις περὶ ἐκτυπώσεως τοῦ γραμματοσήμου ἐλήφθη πρὸ ἑνὸς ἔτους, πρὶν ὁ κ. Μπὲν Γκουριὸν ἀναλάβῃ τὸ πρόσθετον βάρος τοῦ ὑπουργείου τῶν Τ. Τ. Τ.

Ἀλλ' ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐκτυπώσεως ἐλήφθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Τ. Τ. Τ. πολλαὶ διαμαρτυρίαι ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων ἀπὸ Ραββίνους καὶ ἄλλους πολίτας τῆς μερίδος τῶν «Ὀρθοδόξων» Ἑβραίων.

Συνεπείᾳ τούτου, μία τῶν σοβαρωτέρων ἐφημερίδων τοῦ Ἰσραήλ, ἡ ἀνεξάρτητος «Χάαρετζ», εἰς σχετικὸν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως σχόλιον ἐπέκρινε τὸν κ. Πρωθυπουργὸν λέγουσα, ὅτι οὗτος δὲν ἐπεθύμει βεβαίως νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς «Ὀρθοδόξους Ἑβραίους, ἀλλ' ἡ ἐνέργειά του ἦτο ὁπωσδήποτε πλέον ἢ ἐπιβεβλημένη».

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΙΜΙΑΔΟΥ

Δ΄.

Ἐπέμβασις διὰ συμβουλῶν καὶ ὁδηγιῶν.

ΤΟ ΙΔΙΟΝ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν πλησίον θὰ ἐκδηλωθῇ διὰ τῆς διαφωτίσεως ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν καὶ τῆς ἐξελίξεως. Πολλοὶ νέοι καὶ νέαι εἶναι ἄπειροι τῆς συγχρόνου ζωῆς. Εἶναι τελείως ἀπροετοίμαστοι διὰ τοὺς κινδύνους καὶ πειρασμοὺς τῶν μεγάλων πόλεων.

Ὁ Χριστιανισμὸς τοῦ 20οῦ αἰῶνος θέλει τὴν γυναῖκα νὰ εἶναι ἀρτία καὶ πλήρης. Φυσικῷ τῷ λόγῳ, νὰ εἶναι ἐνήμερη ἐπὶ τῶν συγχρόνων ρευμάτων, ὥστε νὰ ξεύρῃ πῶς θὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ κάθε τι. Καὶ δι' αὐτό, ἀντὶ πολλὰ κορίτσια νὰ χάνουν τὸν καιρὸν στὰ ἐργόχειρα, ράπτουσαι τὴν προῖκα μὲ τὴν βελόνην, πολὺ προτιμώτερον εἶναι νὰ μαθαίνουν τόσα ἄλλα πράγματα ποὺ θὰ τὰ βοηθήσουν νὰ γίνουν ἄξιαι σύζυγοι, μητέρες καὶ ὑποδειγματικαὶ κατὰ πάντα εἰς τὸν κύκλον των.

Ἡ σωτηρία δὲν εἶναι τι γινόμενον ἄνευ τοῦ ἄλλου καὶ μακρὰν τοῦ ἄλλου. Εὑρίσκεται εἰς στενὴν ἐξάρτησιν μὲ τὴν συμπεριφοράν μας τὴν ἀνάλογον πρὸς τὸν πλησίον. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὅπως ὁ ὡρολογᾶς πού, ἀφοῦ κατεσκεύασε τὸ ὡρολόγι, μένει μακρὰν καὶ παύει νὰ ἐνδιαφέρεται. Ἡ κρίσις τοῦ πνεύματος ἀποδεικνύει ὅτι ὁ μηχανισμὸς τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου δὲν λειτουργεῖ ὁμαλά. Ὁ κόσμος ἔχασε τὸν σεβασμὸν τῆς ζωῆς καὶ ἄλλων ἀξιῶν. Δὲν εἶναι δὲ αὐτὸ τὸ **Rapid Social Change** ποὺ δημιουργεῖ τὴν ἀνωμαλίαν, αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Τὸ κακὸν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐχάσαμε τὴν κανονικὴν πορείαν μας. Ἀπομακρυθέντες ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐχάσαμε καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπομεν μᾶς ἐδόθησαν πρὸς χρῆσιν, ὄχι διὰ κατάχρησιν. Νὰ κηρύξῃ ὅτι ὁ κόσμος ἀνήκει στὸν Κύριον. Ὅτι, τὸ πᾶν πρέπει νὰ τίθεται πρὸς δόξαν Του. Ὅτι ἐχάσαμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνήκειν Αὐτῷ. Ἀποτέλεσμα: φόβος, ἔλλειψις ἀσφαλείας. Ὅπως ἕνα παιδὶ ποὺ καταλαβαίνει ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς κανένα, φοβεῖται, μελαγχολεῖ, δὲν πιστεύει εἰς τὴν ζωήν, δὲν ἀγωνίζεται, ἔτσι καὶ πολλοὶ δὲν βλέπουν κανένα σκοπὸν συγκεκριμένον καὶ ἀπώτερον διὰ ν' ἀναγωνίζωνται.

Τὸ πρόβλημα ποὺ προβάλλει εἶναι τὸ πῶς θὰ κερδίσωμεν τοὺς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἔκοψαν κάθε δεσμὸ μὲ τὴν λατρευτικὴν ζωήν. Καὶ ἐδῶ ἀκόμη ὁ πιστὸς θὰ προσβλέψῃ στὴν διπλῆν φύσιν, στὰς διπλᾶς ἀνάγκας. Ὅταν προσφέρω ποτήριον ὕδατος, εἶναι τὸ ὑπαγορεῦον πνεῦμα ἡ διάθεσις πῶς βλέπω τὸν διψῶντα. Ὑπάρχει μία θεολογικὴ βάσις τοῦ δίδειν, τῆς διακονίας, τοῦ προσφέρειν ποὺ διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν φιλανθρωπίαν τὴν κοσμικήν.

Ὁ πτωχὸς δὲν ἱκανοποιεῖται πάντοτε ἐλεούμενος χρηματικῶς. Ἔχει τόσα ἄλλα προσωπικὰ προβλήματα. Δὲν εὐχαριστεῖται εὔκολα καὶ πάντοτε. Ἀκριβῶς δὲ αὐτὸ ποὺ δὲν εὐχαριστεῖται, ποὺ γογγύζει καὶ δὲν εὐγνωμονεῖ, δείχνει ὅτι νοσεῖ ψυχικῶς, ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ ἀχαριστίαν ἢ ὑλισμόν. Τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα ἐν τούτοις παίζει μεγάλον ρόλον. Ἡ πρόοδος δὲν ἔχει μόνον ἀρνητικὴν ὄψιν, μηχανοποιοῦσαν δῆθεν τὸν ἄνθρωπον. Συχνὰ δίδει προσωπικότητα, προσανατολισμόν, ἐμπιστοσύνην, ἄνεσιν ψυχικὴν πρὸς ἐπανεύρεσιν τοῦ ἑαυτοῦ του ἐντὸς τοῦ κόσμου. Πόσοι πτωχοὶ ὅταν ηὗραν μίαν θαλπωρὴ εἰς ἕνα κέντρον Χριστιανικόν, ἤρχισαν νὰ βλέπουν μὲ χαρὰν τὸν κόσμον καὶ ἐπανέκτησαν θάρρος καὶ ἐλπίδα στὸ κορύφωμα τῆς δοκιμασίας των!

Εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐαγγελίσωμεν κάποιον ποὺ εἶναι νηστικὸς καὶ ἡ κοιλία του διαμαρτύρεται. Ψυχολογικῶς δὲν θ' ἀκούσῃ.

Αἱ δυσκολίαι τοῦ ἔργου μας.

Ἀναμφιβόλως ἡ ἐφαρμογὴ ὅλων αὐτῶν παρουσιάζει δυσκολίας. Δὲν φθάνει τὸ ὅτι εἴμεθα «τὸ ἅλας» ἡμεῖς. Ἐνίοτε τὸ περιβάλλον μας εἶναι ποὺ δὲν θέλει νὰ ἁλατισθῇ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι θ' ἀλλάξωμεν τὴν ἁλιστικήν μας ἰδιότητα.

Μία τέτοια δυσκολία εἶναι, ὅτι ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς ποὺ ἤνωνε τοὺς παλαιοτέρους, ὥστε οἱ γείτονες νὰ γνωρίζωνται μεταξύ των, νὰ φοβοῦνται νὰ πράξουν τὶ τὸ κακόν, διότι θὰ σχολιασθῇ ἀπὸ τὴν γειτονιά, ἔχει ἀλλάξει καταπληκτικῶς. Πολλοὶ ζοῦν ἀπαρατήρητοι. Ἀκόμη καὶ ἡ νέα μορφὴ τῆς συγχρόνου οἰκοδομικῆς μὲ τὰς πολυκατοικίας καθιστᾷ δύσκολον τὴν γνωριμίαν ἢ τὴν παρακολούθησιν τῶν νεοερχομένων ἐνοικιαστῶν ἀπὸ τὸν ἱερέα ἢ ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς λαϊκούς. Ἄλλοτε ἡ ἀνάγκη ἔκαμνε τὸν ἕνα γείτονα νὰ καταφεύγῃ στὸν ἄλλον. Ἡ σημερινὴ τεχνικὴ πρόοδος ηὔξησε τὸν ἀτομικισμόν. Ἕκαστος μὲ εὐκολίαν ἱκανοποιεῖ τὶς ἀνάγκες του, ἔχοντας τόσες εὐκολίες. Δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ στὸν ἄλλον.

Ἐδῶ ἔχομεν ἐξ ἄλλου ἕνα ἄλλο δρᾶμα, τὸ δρᾶμα τῆς μονώσεως. Ἡ πλῆξις, ἡ ἔλλειψις συντροφιᾶς, ρίχνει πολλούς, ν' ἀσχολῶνται μὲ κάθε ἄλλο παρὰ μὲ τὸν ἄνθρωπον ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἔχομεν τόσες χιλιάδες ἐν τῇ μονώσει, στὰς μεγαλουπόλεις, οἱ ὁποῖοι θέλουν συντροφιά, κουβέντα. Ἔχουν καιρὸ διαθέσιμο καὶ δὲν ξεύρουν πῶς νὰ τὸν «σκοτώσουν». Εἰς ὥρας ψυχικῆς ἀνανήψεως σκέπτονται τὴν Ἐκκλησίαν. Τηλεφωνοῦν νύκτα στοὺς πάστορες. Εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν συμβούλων (**counsellors**) συνεστήθησαν στὴν Ὁλλανδία καὶ Ἑλβετία πρὸς ἐξυπηρέτησίν των. Ἐν Ἀσίᾳ: (**Kuala Lumpur**) ἱδρύθησαν πρὸ μηνῶν δύο ἱνστιτοῦτα εἰδικὰ πρὸς μόρφωσιν λαϊκῶν στελεχῶν μὲ τὸν Δρα **Kraemer** ἐπὶ κεφαλῆς.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ συνέχεια)

ORTHODOXY AND HELLENISM

At the Boston University Commencement on Sunday, June 5, Archbishop Iakovos was awarded the Honorary Degree of Doctor of Divinity in an impressive ceremony at Boston Garden. The citation by Boston University's President Harld C. Case read as follows:

THE MOST REVEREND IAKOVOS, ARCHBISHOP of the Greek Orthodox Church in North and South America, priest, Metropolitan, ecumenical church leader, author, and educator. Boston University takes pride in recognizing you for your outstanding service as Dean of the Cathedral of the Annunciation in Boston, as Archbishop of the Greek Orthodox Church in North and South America, and as a President of the World Council of Churches. On the recommendation of the University Council, and by the authority of the Trustees of Boston University acting under the Statutes of the Commonwealth of Massachusetts, I confer upon you the degree of Doctor of Divinity, and admit you to all the honors, privileges and responsibilities thereto appertaining.

At a private dinner held after the Commencement the recipients of the Honorary Degrees, among whom were U.S. Secretary of Labor James P. Mitchell and the famous singer Marian Anderson, spoke informally. In his turn, His Eminence referred nostalgically to his Boston days, and said that the Degree with which he was honored brought home to him the fact that a dedicated man's period of study is a never-ending process.

While serving as a Priest in Boston in the 1940's Archbishop Iakovos attended Boston University and the Harvard Divinity School.

* * *

Two weeks after receiving his Honorary Degree, Archbishop Iakovos returned to Boston to officiate at the Commencement of the Holy Cross Greek Orthodox Theological School in Brookline. The graduation took place in the new and spacious Auditorium and Gymnasium, which was thronged with a large audience that later visited the beautiful new buildings of the Theological School.

In his Commencement address, His Eminence reviewed the earlier days of the Seminary under the two Athenagorases (now the Ecumenical Patriarch, and the Archbishop of Central and Western Europe) and explained the apostolic mission of the School, that has a counterpart in the coming to America of our pioneer Greek immigrants, whose purpose, he said, was more "missionary" than "adventurous."

The founding of the Theological School in 1937, to perpetuate Orthodoxy and to serve better its needs in the New World, asserted His Eminence, was required by the ethno-religious motives that characterize our people everywhere. It was the realization of traditional aims that prompted the founding of the Greek Orthodox Youth of America by the late Archbishop Michael, who for the same basic reasons in 1956, at the Clergy-Laity Conference in Washington, pointed out the need for a Hellenic University in Athens.

Archbishop Iakovos went on to say that the concept of the proposed Hellenic University in America, will not be apart from religious ends, and that the improvement of the Theological School will be the first objective on the program, to be followed by the creation of a Center of Greek Classical and Byzantine Studies. Moreover, the fulfillment of this spiritual and cultural mission, so dear to the Greek Orthodox heart and mentality, must have its counterpart in secondary levels of education, which must be realized by the operation of our own parochial high schools, to supplement our elementary schools, by 1965.

Other speakers at the Commencement included the Very Rev. John A. Papadopoulos, Dean of the Theological School, and Mr. Alcibiades Papadopoulos, the Greek Consul in Boston. Mr. Byron Papanikolaou of the graduating class delivered the Valedictory. The Theological School Choir, under the direction of Professor Christos Vrionides, rendered several musical selections during the program.

At the ceremonies, His Eminence designated Messrs. Antony and John Pappas, of Boston, and Angelo Kotsidas and Theodore Tonas, of Worcester, Mass., as Great Benefactors of the Theological School for services rendered and contributions generously donated.

Receiving Degrees in Theology from Archbishop Iakovos were George Kalentzis of Boston; John Chronopoulos of Los Angeles; Evangelos Georgiades of Montreal; Alexander Leondis of New York; Byron Papanikolaou of Milwaukee; and John Poulos of New York. All the graduates, with the exception of Mr. Papanikolaou, who will be ordained and assigned priestly duties, will continue their studies in Theology, in seminaries here and abroad, as recipients of scholarships from the Gregory Taylor Foundation, which commemorates the late owner of the St. Moritz Hotel in New York, and of which his brother, Mr. Charles Taylor, is now President.

* * *

The ground-breaking ceremonies for the G.O.Y.A. Memorial Chapel, honoring the Greek pioneers of America and the late Archbishop Michael, the founder of G.O.Y.A., took place on Saturday evening, June 18, at the Theological School, on a beautiful elevated site east

of the main building, overlooking the City of Boston. After Great Vespers at 5:30 P.M., led by Archbishop Iakovos, a crowd of over 500 followed a liturgical procession that halted at the outdoor altar where the ground was blessed with an "Agiasmo" service. Then His Eminence, assisted by National G.O.Y.A. Chairman Spero Boudouras and past National Chairmen Andrew Vance, Chris Kalogeras, Andrew Kopan, Soterios Tsoutsouras and Ernest Villas, turned over the first spadeful of earth. A simple dedication was voiced by National Chairman Boudouras:

Respectfully dedicated to our beloved parents, founders of the Greek Orthodox Churches in America, by the Greek Orthodox Youth of America, in the name of the late Archbishop Michael.

At the ground-breaking Mr. Pierre De Mets of Chicago and Mr. George Kontakes of Boston presented checks of $1,000 to the Chapel Fund. Several other contributions were made, including $4,200 raised by the Annunciation Cathedral of Boston. The fund is now nearing the $100,000 mark.

After the outdoor ceremonies, a banquet was held in Kondakes Hall, attended by over 200. New England District and Diocese officers of G.O.Y.A. received letters of commendation from past National Chairmen, and His Eminence presented to the Goyans of his former Boston parish of the Annunciation Cathedral, the award of the top Chapter in the nation.

* * *

Rounding out a series of June Commencements, Archbishop Iakovos officiated at the Graduation Exercises of St. Basil's Academy in Garrison, New York, on Sunday afternoon, June 26, which included the Elementary School, the Junior High School and the Teachers College.

In addition to His Eminence, the speakers included Greek Ambassador to the United States Alexes Liatis, Bishop Germanos of Constantia, Mr. Xenophon Diamond, Director of the Academy, and Miss Alexandra Pontiki, who delivered the Valedictory.

Featured on the program was a musical version of the classical drama "Iphigenia in Tauris," translated into Modern Greek and directed by Thanos Mellos, and rendered by the girls of the Teachers College.

Archbishop Iakovos presented Teacher's diplomas to the following graduates: Mary Antimisiaris, Basiliki Kolokouris, Anna Kotiades, Helen Koulousis, Chrysanthi Metrousis, Paraskeve Penn, Christine Pliakas, Angela Politis, Alexandra Pontiki, Zoe Poulos, Georgia Prakas, and Despina Haralambides.

* * *

In the name of King Paul of Greece, the Silver Cross of the Royal Order of Beneficence was bestowed recently on Miss Mary Hornaday, Staff Correspondent of The Christian Science Monitor, one of the world's leading international newspapers, printed daily in Boston, Mass. The presentation was made by Ambassador Constantine Triantafyllakos, Consul General of Greece in New York, at the Consulate, 30 Rockefeller Plaza.

Miss Hornaday, who has recently written several articles on Greek Orthodoxy for her paper, covered Greek reconstruction on the spot in the days of the United Nations Relief and Rehabilitation Administration after World War II, and more recently the tour of Queen Frederika to the United States in the fall of 1958.

* * *

The Very Rev. Leonidas C. Contos, Dean of the Los Angeles St. Sophia Cathedral, presented "The Orthodox View" in a series of lectures open to the public entitled "Religion Today" offered by the University of California at Los Angeles beginning June 21. Dean Contos spoke on June 23, and the lectures on other religions continue through July 28.

* * *

Archbishop Iakovos spoke to a large gathering in which young adults predominated at the Holy Trinity Cathedral in New York, on the evening of June 16. In his address His Eminence placed the responsibility for the future of the Orthodox Church in America directly on our youth.

"Secularism," he said, "has crept into the structure of our homes today in America, and it has, in too many instances, completely replaced the religious way of life of our parents."

"The Church of Christ," His Eminence continued, "is a divine institution. It has survived the persecutions and challenges of the world throughout the ages because of this divinity, and because of the dedication of its members to Christ's laws.

"How many of us today are dedicated? Dedication means 'complete surrender' to God, without mental or psychological reservations. Who would be willing to offer such services to God? Who would be willing to emulate the example of Jesus?

"Only when we are willing and ready to become 'martyrs' — to suffer persecutions — to give our life for Jesus, can we be counted worthy Orthodox Christians. This is the kind of dedication demanded of each of us in our times, as children of God."

Archbishop Iakovos, who prior to his elevation to Bishop of Melita and Liaison of the Ecumenical Patriarchate to the World Council of Churches in 1955, was Dean of the Boston Cathedral, commended the Greek Orthodox Youth of America (G.O.Y.A.) for adopting as their slogan: "Live Your Orthodox Faith." He pointed out, however, that it has remained merely a slogan, "and until it becomes more than a slogan — a way of life — we

(Continued on page 235)

St. Paul: Christianity's Greatest Apostle

A STOCKY little man, balding and bowlegged, with eyebrows that met and a nose that hooked. His detractors called "his bodily presence . . . weak, his speech contemptible." He himself referred to his mode of expression as "rude." Raised as a strict Pharisee, he was sent young, in preparation for becoming a rabbi, to Jerusalem, where he quickly assumed the role of a fanatical, self-appointed persecutor of the Christian community. He wreaked havoc on the Church, breaking into Christian homes to arrest men and women and commit them to prison.

A less likely candidate for the greatest apostle of Christianity, the most powerful religious force the world has experienced, could hardly be imagined. Yet not only is this what Paul became, but, in addition, he has survived as history's greatest religious missionary, most influential letter-writer, most effective church organizer, and the most persuasive proponent of any known belief.

What is the explanation of this astounding transformation, that changed Paul, the bigoted and undistinguished tent-maker, into a sainted immortal, endowed with virtues and attributes he himself never imagined to be within his capacities? The answer is faith — the faith kindled in him by the revelation of Jesus Christ, Son of God, the same faith and conviction that He offers, by His example, to all of us.

The sudden bright light that blinded Paul on the road to Damascus and the voice and vision of Jesus calling to him intimately and feelingly by his Jewish name, saying, "Saul, Saul, why persecutest thou me?" was for Paul forever after "he received his sight . . . and arose, and was baptized" the guiding and unfailing light of his dedicated and unique career.

And herein lies, for all mankind, the great lesson of Paul's famous conversion and subsequent undeviating faith. The moral to be drawn therefrom is that all of us, once inspired by the grace and salvation that Jesus extends to each of us, may, in varying degree, and motivated by the conviction of Christ's divine power that we all may share, accomplish deeds and acts in His name, and exert good and far-reaching influences which we never dreamed or imagined.

Paul's accomplishments after his conversion, verified by trustworthy history, are indeed prodigious, and defined the course of Christianity for all time. He was forty years old when he embarked on his epoch-making journeys that were to establish permanently the new faith in which "there is neither Jew nor Greek" but all are "one in Jesus Christ." He developed his own organizational technique, which since his day has become the established missionary structure of Christianity. This was to travel from place to place for the purpose of founding churches, then to move on when they were self-sufficient, but to keep in touch with them and provide them with counsel and encouragement through his epistles and emissaries.

Not only did Paul spread and champion the Word of Christ throughout the Roman and Greek worlds, into the Mediterranean Islands, in Macedonia, and in Bithynia, Galatia, Phrygia, Syria and Judea of Asia Minor; he also assumed the staggering responsibility of the administration of the new churches by long distance control; and this at a time when every problem that arose in these new centers of Christianity was a new one, without previous precedent. With a rare combination of piety, wisdom, practical good sense, learning and executive ability, he defined and settled matters of doctrine, ritual, procedure and administration that set church precedents for centuries.

In his unbelievable accomplishments — from the moment of his conversion to his death of martyrdom in Rome — Paul was inspired and sustained by his faith *in Christ.* And Paul's conviction that being *in Christ* was made a possibility for every Christian by Christ's expiation in death, and His triumph in Resurrection, for the sake of mankind, remains the central and evangelical mehsage of Christianity.

For Paul, and for all Christians being *in Christ* means rebirth and renewal. In the words of the Great Apostle: "Therefore if any man be in Christ, he is a new creature: old things are passed away; behold, all things are become new."

To organize the world of his day for this new spiritual force was Paul's prime missionary purpose on which he staked — and won — everything. He was sustained by the vision of Christ (Whom he had never seen, though he himself was only a decade or so older than Jesus) resurrected from the dead. And as the Apostle of Faith and Resurrection, Paul never hesitated to risk everything. As he himself stated: "And if there be no resurrection of the dead, then is Christ not risen; and if Christ be not risen, then is our preaching vain, and your faith is also vain."

However great were Paul's accomplishments — and viewed in the perspective of history they loom more impressive as the centuries recede into past time — this greatest of Christian missionaries knew in his heart, and proclaimed for all to hear, that his and all other earthly deeds were empty creations without the Faith, Hope and Charity that are the essential spirit of Christianity. The greatest of these, as Paul expressed in the immortal words he addressed to the Christians of Corinth, is Char-

(Continued on page 235)

The World Council of Churches and the Church of Greece

THE WORLD COUNCIL OF CHURCHES, as our regular readers know since this organization has so often been featured and discussed in the pages of "The Orthodox Observer," is a Fellowship of 172 Protestant, Anglican and Orthodox Churches in 53 countries. Several of the Orthodox groups in the United States are members, as is the Greek Archdiocese of North and South America, which has the added distinction that last year Archbishop Iakovos was elected a President of the World Council of Churches, succeeding the late Archbishop Michael.

The Ecumenical Patriarchate of Constantinople, which has ecclesiastical jurisdiction over the Greek Archdiocese, has had very close ties with the World Council since the inception of this body, and His Holiness, Patriarch Athenagoras I, is in constant touch with World Council leaders and movements.

Last August, the Central Committee of the World Council of Churches held its meeting on the Greek Island of Rhodes, which is within the ecclesiastical jurisdiction of the Ecumenical Patriarchate. Also, the World Council of Churches International Headquarters in Geneva keeps in contact with the other Orthodox Patriarchates, largely through the liaison representative of the Ecumenical Patriarchate in Geneva, a position which was held by Archbishop Iakovos before he became the Greek Orthodox Prelate in America.

These close ties that bind the Orthodox Patriarchate and Churches with the World Council, make all the more evident the fact that the Church of Greece, which is an autocephalous body ecclesiastically and administratively independent of any of the Patriarchates, has never been an actively participating member of the World Council, and no representatives of the Greek Church have ever attended World Council meetings except as observers. Without going into detailed reasons here why the Church of Greece has not joined the World Council, we may state the obvious fact that this lack of membership has been a cause of great concern and regret on the part of the World Council, for the Church of Greece represents and personifies not only the Orthodox Christianity of the Greek nation, but the ethno-religious ideals of all Hellenism the world over.

With this brief background in mind, it may readily be surmised that the recent address which an important and well informed Greek Bishop, Metropolitan Iakovos of Mytilene, delivered before the Hierarchy of the Church of Greece at Athens was of the greatest importance. For the Metropolitan's address was a strong plea to the ranking ecclesiastics and the Holy Synod of Greece that the Church of Greece should join the World Council of Churches.

We quote these words directly, which were addressed to the Archbishop of Athens Theoklitos, and to the other Greek Prelates:

> Your Beatitude and my dear brethren, I believe that the participation of our Church in the World Council of Churches is both necessary and imperative for the following reasons.
>
> As Christians and as clergy, it is our sacred duty to work for the realization of the unity of our Lord's churches. This sacred ideal, for which we pray day and night and in every Divine Liturgy, is also included in that beautiful pontifical prayer, that Jesus Christ our Saviour addressed so desperately to His Father, some minutes before being led to martyrdom: "Holy Father, keep them in Thy name which Thou hast given me, that they may be one as we are one. I do not pray for these only, but also for those who are to believe in me through their word, that they may all be one, even as Thou, Father, art in me, and I am in Thee, that they also be in us" (John 17: 11-20). Since the main objective of the ecumenical movement is the unity and the collaboration of the Christian world, the creation of a single Christian front in order to protect Christian civilization and confront other civilizations that are made only of materialism and atheism, obliges all the churches to take part in this movement.

There is no doubt that the statement of Metropolitan Iakovos was motivated, among other things, by the greatly increased momentum of the ecumenical movement since the call made by Pope John XXIII for an Ecumenical Council in January, 1959. Since that time, World Council and other Christian leaders have intensified their efforts to prepare for a basis upon which Christian unity may take effective steps. In this respect, the traditional interest of the Ecumenical Patriarch for the unity of Christianity has been made more evident than ever by the eloquent pronouncement of his Holiness Athenagoras I, and by his spokesman in America, Archbishop Iakovos.

Another reason for the arguments of Metropolitan Iakovos in favor of active participation by the Churches of Greece in the World Council of Churches and in the ecumenical movement, is the interest revealed within the past year by the Russian Orthodox Church of the Moscow Patriarchate in joining world-wide Christian forces. The

Russian Church has already made many contacts with the World Council representatives which visited Moscow again last year, and at the present time a delegation from the Moscow Patriarchate is in the United States to follow up on the work of previous representatives who visited the World Council headquarters in Geneva to study intently the structure and procedures of this organization.

That Metropolitan Iakovos is aware of the Russian interest in Ecumenical affairs is made plain in his Athens address. "There is no doubt that the Russian Church will participate in this movement," he said, "and with her all other Orthodox Churches behind the Iron Curtain."

Metropolitan Iakovos told the Hierarchs of Greece that the Church should not be isolated from the activities of other Christian Churches and fellowships:

> Dear brethren, if we insist upon maintaining strict isolation, we cannot at all contribute as we should to the improvement and development of the ideal, that is, the unity of the whole Christian world, a matter requiring serious preparatory work for the unity of Churches — God only knows when — for which we so pray without ceasing.

The Metropolitan also made a frank reference to a consideration that has made the Church of Greece and other Orthodox groups hesitate to have close relationships with Protestant denominations: the apprehension that by so doing the Orthodox Churches might be put in a position where it would be thought that close cooperation and participation in mutual movements towards Christian unity might give the impression that Orthodoxy and Protestantism could be in ecclesiastical communion. This he allayed with the following words:

> By contacting them in this way we don't mean to come into communion with the Protestants, a matter that is forbidden by our canons. We will simply make known to them our belief which the Holy Fathers, under the guidance of the Holy Spirit, expressed in the Ecumenical Councils.

It is greatly to be desired that the Church of Greece should see its way clear to joining the World Council of Churches. Such membership would greatly strengthen and consolidate the great movement of the World Council, and would clarify the Ecumenical intentions of other Orthodox groups that are active therein, and be especially beneficial to the Ecumenical Patriarchate of Constantinople and to the Greek Archdiocese of North and South America, which would always want to act in unison with the ethno-religious aims of Hellenic Orthodoxy that can never be fully represented in any world-wide religious body such as the World Council of Churches, without the approving participation of the Church of Greece.

ORTHODOXY AND HELLENISM

(Continued from page 232)

cannot be justifiably optimistic about the future of Orthodoxy."

* * *

In a private ceremony at the Greek Archdiocese on June 9, attended only by Greek Consulate officials and the office staff, Bishop Germanos of Constantia was awarded, in the name of King Paul of Greece, the Great Cross of the Phoenix by Ambassador Constantine Triantafyllakos, Consul General of Greece in New York, for services rendered by His Grace to Orthodoxy in America, during his long tenure here as Priest and Bishop.

Visibly moved, His Grace expressed his thanks, and spoke feelingly of his early days as a student at the Theological School of Halki in Constantinople.

Archbishop Iakovos, in congratulating His Grace, who is now residing Bishop at St. Basil's Academy, spoke of his modesty and lovable characteristics, that have endeared him to everyone who has known him.

The Orthodox Observer extends felicitations to Bishop Germanos for the well-deserved award, and wishes him many more years in the service of our Church in America.

ST. PAUL THE GREATEST APOSTLE

(Continued from page 233)

ity, that love and understanding revealed best by Jesus, in the light of which all acts and deeds and thoughts are ultimately judged by our Father.

> *"Though I speak with the tongues of men and of angels, and have no Charity, I am become as sounding brass, or a tinkling cymbal. And though I have the gift of prophecy, and understand all mysteries and all knowledge . . . and have no Charity, I am nothing. . . . Charity suffereth long and is kind; Charity envieth not; Charity vaunteth not itself . . . seeketh not her own . . . thinketh not evil; rejoiceth not in iniquity, but rejoiceth in truth; beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things. CHARITY NEVER FAILETH."*

* * *

Imbedded in the cornerstone of the new twenty story Interchurch Center at 475 Riverside Drive in New York is a marble stone from Corinth in Greece, the gift of the Greek Archdiocese. It was chosen by the late Archbishop Michael, who had been Metropolitan of Corinth before he was sent here to head our Church in America. The beloved late Archbishop, a devoted student of St. Paul, died a few weeks before the cornerstone, the gift of his choice, was laid on October 12, 1958, by the President of the United States. But the simple yet eloquent inscription is there, below the stone from Corinth, for all to see for the life of this great building of Christianity in the New World:

THIS STONE IS FROM THE AGORA IN CORINTH
WHERE MANY HEARING PAUL BELIEVED.

A. D.

Η 4Η ΙΟΥΛΙΟΥ - THE 4TH OF JULY

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ης ΙΟΥΛΙΟΥ

Εὐλαβεστάτους Ἱερατικῶς Προϊσταμένους,
Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Ἱ. Ναῶν
καὶ Κοινοτήτων καὶ ἅπαν τὸ εὐλαβὲς Πλήρωμα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν.
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Διὰ τῆς παρούσης ὑπομιμνήσκομεν εἰς ὑμᾶς τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὡς Ἀμερικανοὶ πολῖται, ἀλλὰ καὶ ὡς Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς νὰ ἐκκλησιασθῶμεν καὶ νὰ δοξολογήσωμεν τὸν Κύριον ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας, ἤτοι κατὰ τὴν 4ην Ἰουλίου.

Ἡ ἡμέρα αὕτη συνήθως ἑορτάζεται μὲ πολὺ κοσμικὸν πνεῦμα, μὲ πολὺ ὠχρὸν ὅμως θρησκευτικὸν χρῶμα καὶ παλμόν. Ἐν τούτοις ἡ 4η Ἰουλίου εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡμέρα κυρίως προσευχῶν καὶ δεήσεων, διότι Ἐκεῖνος ὁ Ὁποῖος ὡδήγησε τὸν Ἀμερικανικὸν Λαὸν εἰς τὴν Ἀνεξαρτησίαν του, ἦτο ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ὁποῖον εἶχεν ἐναποθέσει τὰς ἐλπίδας του.

Σήμερον εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ἡ 4η Ἰουλίου πρέπει νὰ ἑορτασθῇ θρησκευτικῶς καὶ νὰ ἐκζητηθῇ παρὰ πάντων ἡμῶν ἡ βοήθεια καὶ ἡ προστασία τοῦ Κυρίου ἐπὶ τὴν χώραν ἡμῶν καὶ ἐπὶ τὰ ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα αὕτη ἀντιπροσωπεύει, ὅπως ἡ ἐλευθερία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀλληλεγγύη πρὸς πάντα ὑποφέροντα καὶ καταδυναστευόμενον λαόν.

Διότι τὰ ἰδεώδη ταῦτα ἐπαπειλοῦνται τόσον ἀπὸ ἐξωτερικοὺς κινδύνους, ὅσον καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, οἱ ὁποῖοι ἐπαύσαμεν νὰ πιστεύωμεν μὲ τὴν ἰδίαν ζέσιν, νὰ τὰ κηρύττωμεν μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν καὶ νὰ τὰ ζῶμεν μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ἔζων οἱ θεμελιωταὶ τῆς χώρας μας.

Καιρὸς λοιπὸν νὰ ἀναφιερώσωμεν τὸν ἑαυτόν μας εἰς τὰ ἰδεώδη ταῦτα, νὰ τὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τὴν νεολαίαν μας καὶ νὰ τὰ μεταβάλωμεν εἰς ἀληθινὸν βίωμά μας, διότι τοῦτο τυγχάνει θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ θέλημα καὶ εὐχὴ καὶ ἀνάγκη τῆς χώρας μας.

Μετ' εὐχῶν καὶ πατρικῆς ἀγάπης,
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑμῶν
† Ὁ Ἀμερικῆς ΙΑΚΩΒΟΣ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 4ης ΙΟΥΛΙΟΥ

Εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγένοντο Δοξολογίαι ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 4ης Ἰουλίου. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς Δοξολογίας ταύτης, λειτουργήσας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Waukeegan, Ill.

ARCHBISHOP IAKOVOS STRESSES RELIGIOUS OBSERVANCE OF AMERICAN INDEPENDENCE DAY

To the Reverend Priests,
The Boards of Trustees and the Members
of the Churches and Communities
of the Greek Archdiocese of North and South America.

We are sending you this circular as a reminder of the obligation which we have as American citizens and as Greek Orthodox Christians of Hellenic descent, to worship and praise the Lord on the annual commemoration of American Independence Day, the Fourth of July.

Ordinarily, this day is celebrated in a very secular spirit and with a weak religious tone and pulse. Actually, the Fourth of July is and should be a day devoted primarily to prayers and supplications, for He Who guided the American people to their Independence was God Himself, in Whom they entrusted all their hopes.

Today more than ever before the Fourth of July should be commemorated religiously, and the help and protection of the Lord should be sought by all of us for the benefit of our country and for the ideals it represents, such as freedom, justice, human dignity and aid towards all the suffering and oppressed peoples of the world.

Today those ideals are threatened by external dangers, as well as by ourselves, who have stopped believing in them and proclaiming them and living them with the same zeal and intensity that characterized the founders of our nation.

It is time, therefore, to rededicate ourselves to these same ideals, to imbue our young people with them, and to make them a part of our very lives, for this is indeed the will of God and the will and the prayer and the need of our land.

† ARCHBISHOP IAKOVOS

CLERGY-LAITY CONFERENCE

All the Communities of the Geek Archdiocese will be represented at the 15th Clergy-Laity Conference in Buffalo, New York, September 18 to 24, 1960.

EXCURSION TO GREECE

One hundred boys and girls of our Greek-American Schools have been awarded scholarships to go to Greece this summer. Please support the Scholarship Fund.

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, N. Y.

CHRISTIAN FAITH AND MY JOB. By Alexander Miller. New York: Association Press, 1959. A Reflection Book. Pp. 128. $0.50.

Many is the time that the thoughtful and conscientious Christian has wondered about the relationship of his Christianity to his job. How can the good Christian put his Christianity into practice in terms of the work that he is doing for a living? Alexander Miller of the Stanford University faculty tries to answer this question for working people of all ages and all occupations. ". . . There is common consent that the claim of Christ is a total claim. We are through with the idea that Christianity is a purely *spiritual* affair and our loyalty to Christ a purely *spiritual* loyalty. We know that if the claim of Christ is valid, it is valid over the whole of life — over both private and public, spiritual and material, economic and political" (p. 9).

Mr. Miller writes with the fervor of his Christian convictions and discusses provocatively the place of the Christian worker in our society, disavowing any such thing as an aristocracy of workers or work in the eyes of God.

Mr. Miller's entire analysis and argument is built around living and working a total Christian life. "The whole basis of the argument . . . is that the rule of God is total. It governs the economic as well as the spiritual life of men and society. To accept our *vocation,* is to set all our life and all our activity under that rule. It means that the behavior of Christians and of the Christian community ought to be such that the very community in the world is a reminder of the name of God and of the will of God" (p. 105).

This is a book which seeks to make all of us realize our Christian responsibility of making our jobs Christian, no matter what our vocation happens to be. This is truly a provocative book, written with considerable insight and real Christian inspiration.

▪

LIFE IS COMMITMENT. By J. H. Oldham. New York: Association Press, 1959. A Reflection Book. Pp. 127. $0.50.

This book is an abridgement of the author's book by the same title, and is described as a penetrating search for the personal truth about God and Christ. J. H. Oldham, who played a part in bringing into existence the World Council of Churches, has written a book which, in one way or another, is concerned with decision. In other words, "life is commitment — that one cannot live without committing oneself and that the more wholeheartedly one commits oneself, the more one enters into the fullness of life" (p. 8).

It is Oldham's view that man's life is and should be concerned with all of man's life. "The concern of Christianity is with man as a being who exists, who acts and suffers, who has the responsibility of choice, who is exposed to fate, who sees at the end of the road death waiting for him, who needs a faith by which he can live, who can be free from anxiety only when he knows where he may place his trust" (p. 27).

The emphasis in this provocative book falls on the argument that the essence of Christan decision is to live in the actual world of nature, history, and society by the powers of faith, hope, and love, that Christianity is impossible apart from the church, that Christianity is the revelation of the depths of the personal and of love, and as the ultimate meaning of the universe, it can find expression only in a community. According to this argument, love can only exist between persons, and personal relationships mean community. Consequently, Christ cannot be Christ without the community of love (the Church) which He established. Though Orthodox readers may find some difficulty in accepting all of Oldham's ideas of ecclesiology, his main thesis will attract comments of approval.

▪

YOUR FAMILY GOES CAMPING. By Loris T. Patterson. New York and Nashville: Abingdon Press, 1959. Pp. 160. $2.50. Illustrated.

Here is a book for the whole family, especially during the summer months when people head for vacation resort areas and for the general outdoors. Mrs. Patterson, herself the mother of six children, has written a book about camping and the family that draws on her own experience in the great outdoors. However, you can be sure that this is not a personal narration of one family's vacation trips, but rather a well-organized, complete guide as to where to go, what to take and what to do when you decide to take the family camping. The subjects covered include how to choose your vacation spot; all about tents and sites; sleeping arrangements; equipment and packing; camp cooking and campfires; the clothes you'll need on a camping trip; taking along the baby and the care that it will need; how to practice safety precautions in camping; getting to know botanical and animal nature; games and crafts; techniques of tent touring; as well as lists of U.S. Government National Parks and Forests, State Parks and Recreation Areas, and suggested tours throughout the U.S.A. There are helpful illustrations throughout the book.

This is the kind of book that every parent will want to share with his family, read before taking a trip, and take along on the family trip as a helpful guide. The book emphasizes that the family can take a fine trip and enjoy a camping experience together *as a family.*

ΒΙΒΛΙΑ ΑΠΟΣΤΑΛΛΕΝΤΑ ΤΗ ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

PAUL EVDOKIMOV, L'Orthodoxie. Edit. Bibliotheque Theologique Delachaux et Niestle. Paris.

LAURISTON L. SCAIFE, Parishes and Clergy of the Orthodox and other Eastern Churches in North and South America. New York, 1960-1961.

REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS, St. Paul and Stoic Philosophy according to Joannides. Anglican Th. Review, 1960.

C. BOURVERI, Dialectique et apologetique de l'umanisme. Ἀθῆναι, 1959.

ΣΠ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΥ καὶ Μ. ΧΙΡΜΟΡ, Κρήτη καὶ Μυκηναϊκὴ Ἑλλάς. Ἔκδ. πολυτελεστάτη μετ' εἰκόνων. Ἀθῆναι, 1959.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Γ. ΦΟΥΓΙΑ, Χειροτονία ἐξωγάμων τέκνων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀθῆναι, 1959.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Ἔκδοσις Δορκάδος. Ἀθῆναι, 1959.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Ἡ ἀληθινὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἔκδοσις Εὐαγγελισμοῦ. Ἀθῆναι, 1959.

ΚΩΝΣΤ. ΒΟΥΡΒΕΡΗ, Ἀνθρωπισμὸς καὶ τεχνικὴ εἰς τὴν σύγχρονον ζωήν. Ἀθῆναι, 1959.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας

▸ Προέστη τῆς τελετῆς τῶν τελειοφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ ἀπένειμεν εἰς αὐτοὺς τὰ Διπλώματα «Διδασκάλου τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας», Δ.Ο.Θ.

▸ Συνεχάρη τηλεγραφικῶς ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς Ἐξουσίας τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους Cemal Gürsel, ἀνταπαντήσαντα δι' ἐγκαρδίου τηλεγραφήματος.

▸ Ἐπεσκέφθη τὸν Νομάρχην Ἰσταμπούλ, ὅστις ἀντεπεσκέφθη τὴν Α.Θ. Παναγιότητα, ὑποβαλὼν τὰ σέβη του καὶ διαβιβάσας τὰς προσρήσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους καὶ τῆς νέας Κυβερνήσεως.

▸ Ἀνεκήρυξε Μέγαν Εὐεργέτην τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τὸν κ. Κυριακὸν Παμούκογλου, διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν μεγάλας χρηματικὰς δωρεὰς καὶ εὐεργεσίας.

Καθαίρεσις Ἀρχιμανδρίτου Δανιὴλ Καραμανλῆ

Διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος ἀνηγγέλθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. Ἰεζεκιήλ, ὅτι Συνοδικῇ ἀποφάσει ἐπεβλήθη τῷ Ἀρχιμ. Δανιὴλ Καραμανλῇ ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης.

Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας

Ἐγκαίνια Ἱ. Ναοῦ ἐν Βρισβάνῃ

Τὴν 24ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐν Βρισβάνῃ τῆς Αὐστραλίας ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἑνὸς τῶν ὡραιοτέρων Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας. Τὸ ἀργυροῦν κλειδὶ ἔλαβον οἱ κ. κ. Ἐμμανουὴλ Παπασταύρου καὶ Ἐλευθέριος Κανέλλος, τοῦ μὲν πρώτου προσενεγκόντος 150 λίρας, τοῦ δὲ δευτέρου 100.

Ἐκλογὴ Ρώσσου Ἐξάρχου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ

Ὁμοφώνῳ Συνοδικῇ ἀποφάσει, Ἔξαρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν ἐν Δ. Εὐρώπῃ Ὀρθοδόξων Ρωσσικῶν Παροικιῶν ἐξελέγη ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Συρακουσῶν κ. Γεώργιος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Συνεχίζουσα τὸ ἱεραποστολικὸν αὐτῆς ἔργον μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν Ἀφρικῆς, ἤρχισε κτίζουσα ναοὺς καὶ σχολεῖα καὶ χειροτονοῦσα ἰθαγενεῖς ἱερεῖς. Οὕτω, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εἰρηνουπόλεως κ. Νικόλαος εἰς Καμπάλαν Οὐγκάντας ἐχειροτόνησεν ἐξ ἰθαγενεῖς Διακόνους. Ἐξ ἄλλου, ἀπέστειλε δύο νέους φοιτητὰς εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν Μπρουκλάϊν, Μασσ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

▸ Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καζὰν κ. Ἰὼβ ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς, διότι, δήθεν, ἀπέφυγε νὰ πληρώσῃ φόρον εἰσοδήματος.

▸ Ἡ «Ἰσβέστια» ἀνέγραψεν, ὅτι ὁ Σοβιετικὸς Ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γρηγόριος Κάρπωφ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ V. A. Kuroedov.

▸ Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀφώρισε τὸν Πρωτοπρεσβύτερον καὶ Καθηγητὴν τῆς Θεολογίας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Λένινγκρανδ Ἀλέξανδρον Οὐσίπωφ, ὅστις πρὸ μηνῶν ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς ἀθεΐας. Μετ' αὐτοῦ ἀφώρισε καὶ τὸν πρώην Πρωθιερέα Ν. Σπάσκι, τὸν π. Ἱερέα Π. Νταρμάνσκι καὶ ἄλλους κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, οἵτινες δημοσίᾳ ἀπεκήρυξαν καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο μαρτυρεῖ πρωτίστως τὴν θαρραλέαν στάσιν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀπέναντι τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Παρασημοφορία Πατριάρχου

Τὴν 23ην Μαΐου ἐ. ἔ. ὁ κ. Ντομπρίβαγε Ραντόσαβλεβιτς, μέλος τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Ἐκτελεστικοῦ Συμβουλίου καὶ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἐπιτροπῆς Θρησκευμάτων, ἐπέδωκεν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Σερβίας κ. Γερμανὸν τὸ παράσημον τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Σημαίας, τὸ ὁποῖον ἀπένειμεν ὁ Στρατάρχης Τίτο εἰς ἀναγνώρισιν τῶν προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ σύσφιγξιν τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας μεταξὺ Γιουγκοσλαβίας καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν. Ὁ Ὑπουργὸς Ραντόσαβλεβιτς προσφωνῶν τὸν Μακαριώτατον ἐτόνισεν ὅτι ἐλύθησαν ἐπιτυχῶς πολλὰ σημαντικὰ ζητήματα μεταξὺ τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους καὶ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δύναται νὰ ὑπολογίζῃ εἰς τὴν συνεργασίαν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Κράτους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἵδρυσις νέας Ἀδελφότητος Θεολόγων

Οἱ ἐπιζῶντες ἱδρυταὶ τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ζωὴ» Δημ. Παναγιωτόπουλος, Π. Ν. Τρεμπέλας καὶ Ἰωάννης Κολλιόπουλος, ἀπεχώρησαν τῆς Ἀδελφότητος ταύτης καὶ ἵδρυσαν νέαν αὐτοτελῆ Ἀδελφότητα ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Ἀδελφότης Θεολόγων «Σωτήρ». Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐξέδωκαν καὶ ἀνακοινωθὲν δι' οὗ «ἀποδέχονται καὶ ὁμολογοῦσι τὴν πίστιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὅτι θὰ ἐργασθῶσι διὰ τῆς Ἀδελφότητος ταύτης συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ παραδόσεις, τὰς ὁποίας παρέλαβον ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον πνευματικόν των πατέρα Εὐσέβιον Ματθόπουλον καὶ Ἀρχ. Σεραφεὶμ Παπακώσταν, τῶν ὁποίων τὴν χριστοκεντρικὴν δρᾶσιν καὶ ἐργασίαν ἐπιθυμοῦσι νὰ συνεχίσωσι». Προσέτι ἀνακοινοῦσιν ὅτι, σὺν Θεῷ, λίαν προσεχῶς θὰ ἀρχίσωσιν ἐκδίδοντες θρησκευτικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Σωτήρ».

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας ἐθεμελίωσε νέον ἐκκλησιαστικὸν ἵδρυμα, τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Πνευματικὸν Κέντρον», τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

▸ Τὸ δόγμα τοῦ «ἀλαθήτου» τοῦ Πάπα θὰ ἐπανεξετασθῇ κατὰ τὴν συγκληθησομένην «οἰκουμενικὴν» τοῦ Βατικανοῦ Σύνοδον, ὡς ἀνεκοίνωσεν ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Θεολόγος Mgr. Willebrands.

▸ Ἡ ἐκ 450 Ἐπισκόπων Ἱεραρχία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ζητεῖ παρὰ τοῦ Βατικανοῦ τὴν λῆψιν δραστικῶν μέτρων. Τονίζει δὲ τὴν βαθεῖαν κρί-

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Β΄. Σύσκεψις Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων

Ἡ δευτέρα σύσκεψις τῶν Ἐπισκόπων τῶν Κανονικῶν Ὀρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν Ἀμερικῆς, ἔλαβε χώραν τὴν 8ην Ἰουνίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἑλληνικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου. (Ἡ πρώτη σύσκεψις ἔλαβε χώραν τῇ 15ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ., ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ). Παρέστησαν οἱ: Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἁγίου Φραγκίσκου κ Ἰωάννης, ἀντιπροσωπεύων τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Λεόντιον τῆς Ρωσσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀντώνιος Μπασὴρ τῆς Ὀρθοδόξου Συριακῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Θεοδώρητος Μπογδὰν τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Παλλάδιος τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀνδρέας Μολδοβὰν τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Κανονικῆς Ἀποστολῆς καὶ Ἐκκλησίας ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ Καναδᾷ, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀρέστης Τσόρνοκ τῆς Ἀμερικανικῆς Καρπαθορρωσσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Λεύκης Μάρκος Λίπας τῆς Ἀλβανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς, καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀνδρέας τῆς Βουλγαρικῆς Ἐπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ Αὐστραλίας. Ἀντεπροσωπεύθησαν ὡσαύτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βόρις, Πατριαρχικὸς Ἔξαρχος τῆς Ρωσσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ (τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας) καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Διονύσιος τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ Καναδᾷ.

Οἱ σύνεδροι ὁμοφώνως ἐξέδωκαν ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἱδρύεται μία Ἐπισκοπικὴ προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἀποφασίζεται ἡ ἀναβίωσις ἑνὸς Ὀργανισμοῦ ἤδη ὑφισταμένου ἀπὸ τοῦ 1943 ὡς Μονίμου Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, ἄλλως γνωστῆς ὡς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Προβλέπεται ἐπίσης ἡ σύστασις Ἐπιτροπῶν καὶ Ὑποεπιτροπῶν ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, Προσκοπισμοῦ, Ὀργανώσεως Νεολαίας, Στρατιωτικῶν Ἱερέων, Φοιτητικῶν Ὀργανώσεων, Θεολογικῶν σπουδῶν, Λειτουργικῶν κειμένων, Ἱεραποστολικῶν Ὁμάδων καὶ Μονίμου Γραμματείας.

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος

▸ Τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1960 προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς τελετῆς τῆς μεταδόσεως τοῦ Ἱεροῦ Φωτὸς εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῶν Κοινοτήτων Νέας Ἀγγλίας καὶ εἰς ἅπαν τὸ ἐκκλησίασμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Cambridge, Mass.

▸ Τῇ 5ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ αὐτῷ Ἱερῷ Ναῷ, τὸ δὲ ἀπόγευμα προσῆλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Βοστώνης ἔνθα ἀνεκηρύχθη Διδάκτωρ Θεολογίας. (Βλ. σελ. 210).

▸ Τῇ 6ῃ ἰ. μ. ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίσαντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, τὸν ὁποῖον ἀνεκήρυξε «Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου»

▸ Τῇ 11ῃ ἰ. μ., μεταβὰς εἰς Annapolis, Md., προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ, τῇ δὲ ἐπαύριον Κυριακῇ, 12 ἰ. μ., ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

▸ Τῇ 16ῃ ἰ. μ. ἐν τῷ Καθεδρικῷ Νέας Ὑόρκης ἔδωκε διάλεξιν πρὸς τοὺς νέους περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ἀμερικῇ.

▸ Τῇ 17ῃ, 18 καὶ 19ῃ ἰ. μ., προέστη τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Τελετῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας ἐν Brookline, Mass. (Βλ. σελ. 211).

▸ Τὸ ἀπόγευμα τῆς 19ης ἰ. μ., τῇ προσκλήσει τοῦ Ἱερ. Προϊσταμένου Ἁϊδ. Παναγιώτου Κόσκορη καὶ τοῦ Ἐντιμ. Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Brockton, Mass., ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς ἐτέλεσεν Ἑσπερινὸν καὶ παρέστη εἰς δεῖπνον δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος πρὸς τιμὴν τῶν ὑπηρετησάντων ὡς Προέδρων τῆς Κοινότητος, πρὸς τοὺς ὁποίους, καὶ τὰς χήρας ἢ τοὺς υἱοὺς τῶν ἐξ αὐτῶν ἀποβιωσάντων, διένειμεν ἀναμνηστικὰ διπλώματα εὐγνωμοσύνης τῆς Κοινότητος, ὁμιλήσας καταλλήλως. Εἰς τὸ δεῖπνον τοῦτο παρέστησαν καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Leonard Ellershaw, ὁ Γερουσιαστὴς κ. James Bruke καὶ ὁ Πρόξενος Βοστώνης κ. Α. Παπαδόπουλος.

▸ Τῇ ἐπαύριον, 20ῇ ἰ. μ., ἡ Α. Σ. ἔσχεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ συσκέψεις μετὰ Κοινοτικῶν Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν.

▸ Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Α. Σ. προήδρευσε συσκέψεως τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Γ΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Βοστώνης, τὸ δὲ ἑσπέρας παρέστη εἰς τὴν σχολικὴν τελετὴν τῶν ἀπογευματινῶν σχολείων Βοστώνης.

▸ Τῇ 21ῃ ἰ. μ., μεταβὰς εἰς New Brunswick, N. J., προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ἐπεθεώρησε τὸ οἰκόπεδον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Κοινότης θὰ ἀνεγείρῃ νέον Ἱερὸν Ναόν.

▸ Τῇ 26ῃ ἰ. μ., μεταβὰς εἰς τὴν ἐν Garrison, N. Y., Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας, καὶ προέστη τῆς τελετῆς ἀπονομῆς διπλωμάτων εἰς τὰς τελειοφοίτους. (Περιγραφὴ μετὰ φωτογραφιῶν εἰς τὸ ἑπόμενον).

▸ Τῇ 29ῃ ἰ. μ. προέστη Δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης, ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου.

▸ Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. Ρωμαιοκαθολικὸν Καρδινάλιον Σπέλμαν.

σιν, τὴν ὁποίαν διέρχεται ἡ ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ ἔλλειψις ἱερέων εἶναι ἀπελπιστική. Πολλοὶ ἐντόπιοι Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὰς ἀποκρύφους «θρησκείας» τοῦ τόπου. Οἱ ἐλάχιστοι χειροτονούμενοι προέρχονται ὄχι ἐκ τῶν ἐντοπίων, ἀλλ' ἐξ Εὐρώπης καὶ μάλιστα: Ἑλβετίας, Βελγίου, Γαλλίας.

▸ Ἡ ἐφημερὶς «Φράγκφουρτερ Ἀλγκεμάϊνε», ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, γράφει ὅτι ὁ ναζιστὴς ἀρχιεκτελεστὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν Ἄντολφ Ἄϊχμαν ἐταξίδευσεν εἰς Ἀργεντινὴν τῷ 1950 μὲ διαβατήριον τοῦ Βατικανοῦ.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Ἀδελφότης Διακονισσῶν

Συνεπληρώθη πεντηκονταετία ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἀδελφότητος Διακονισσῶν "Hensolshohe" ἐν Gunzenhausen, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ ἱερέως Hans Hellmuth καὶ τῆς διακονίσσης Emma Dennhofer. Ἡ Ἀδελφότης ἀριθμεῖ περὶ τὰς 1250 διακονίσσας, αἵτινες ἐργάζονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰς κλινικάς, εἰς θεραπευτήρια καὶ σανατόρια, εἰς τὴν περίθαλψιν κατ' οἶκον πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν, βρεφοκομεῖα, γηροκομεῖα, ἐργοστάσια, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ εἰς τὸ ASBURY PARK, N. J. τὴν Κυριακήν, 25ην Σεπτεμβρίου 1960

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ, συμπαραστατουμένου ὑπὸ πολυμελοῦς Ἱερατείου καὶ τῆς Χορῳδίας τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, μὲ τὴν παρουσίαν ἐπισήμων καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ὁμογενείας καὶ τὴν συμμετοχὴν χιλιάδων Ἑλληνορθοδόξων καὶ λοιπῶν Ἀμερικανῶν, ἡ λαμπρὰ αὐτὴ τελετὴ θὰ ἐμφανίσῃ ὅλην τὴν ἐπιβλητικότητα τῆς Θείας ἡμῶν Λατρείας. Ἐπιβάλλεται ἡ ἀντιπροσώπευσις ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων Κοινοτήτων ἡμῶν. Ἡ τελετὴ θὰ λάβῃ χώραν τὴν ἐπαύριον τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Buffalo, N. Y., ΙΕ΄. Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε ἢ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν (TR 9-2060) ἢ εἰς τὸν Αἰδεσ. Σπυρίδωνα Κοῦτρον, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου ἐν Asbury Park, N. J. (PRospect 5-2777).

Δακρυρροοῦσα Παναγία

Ἀποφάσει τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἀγορὰ ἐν Long Island, N. Y., κτήματος, τὸ ὁποῖον θὰ μετατραπῇ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Παναγίας τῆς Δακρυρροούσης, ἔνθα θὰ ἐναποτεθῇ ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης τῶν Ἰβήρων, τῆς ὁποίας τὰ πραγματικὰ δάκρυα ἐπὶ δεκαπενθήμερον συνεκίνησαν καὶ συνεκλόνισαν χιλιάδας πιστῶν προερχομένων ἐξ ὅλων τῶν θρησκευμάτων καὶ ὁμολογιῶν. Ἡ Ἱερὰ αὕτη Εἰκών, ἀνακομισθεῖσα τῇ 22ᾳ Ἰουνίου εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (10 E. 79th Street, New York, N. Y.), ἐκτίθεται εἰς προσκύνημα τῶν Χριστιανῶν ὡς ἱερὸν θησαύρισμα καὶ πηγὴ ἐμπνεύσεων.

(†) Μνημόσυνον Ἀειμνήστου Ἀρχιεπ. Κυροῦ Μιχαὴλ

▸ Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ, ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἀνεπέφθη τῇ 26ῃ Ἰουνίου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς αὐτοῦ.

▸ Ἐν δὲ τῷ Καθεδρικῷ Ἱερῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης, ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος, τῇ Κυριακῇ, 10ῃ Ἰουλίου, ἐτέλεσε Μνημόσυνον, εἰς τὸ ὁποῖον πλεῖστοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ προσελθόντες συνήνωσαν τὰς προσευχάς αὐτῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ, οὗ ἡ μνήμη εἴη αἰωνία! Ἡ Α. Σεβασμιότης ὡμίλησε καταλλήλως, ἐξάρασα τὸ ἔργον καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀειμνήστου.

Οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι

Ὁ Νύσσης κ. Γερμανὸς

Εἰς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Νύσσης κ. Γερμανὸν ἀπενεμήθη Δίπλωμα Κοινωνιολογίας Ἱσπανικοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἰάκωβος συνεχάρη τὴν Αὐτοῦ Θεοφιλίαν θερμῶς.

Ὁ Κωνσταντίας κ. Γερμανὸς

Ἀπὸ μέρους τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου, ὁ Ἐξοχ. Πρεσβευτὴς κ. Κ. Τριανταφυλλάκος, Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανὸς ὁμιλῶν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς παρασημοφορίας.
Bishop Germanos of Constantia expresses gratitude for award by King Paul of Greece.

Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἀπένειμεν εἰς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Κωνσταντίας κ. Γερμανὸν τὰ διάσημα τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Φοίνικος.

Ὁ Ὀλύμπου κ. Δημήτριος

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, ἐκπροσωπῶν τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητα, παρέστη εἰς τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Δημοκρατικοῦ Συνεδρίου ἐν Λὸς Ἄντζελες, Καλιφ. Ἀνέπεμψε δέησιν καὶ προσεφώνησεν ὡς Ἑλληνορθόδοξος Ἐπίσκοπος.

Ὁ Τροπαίου κ. Πολύευκτος

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου κ. Πολύευκτος ἐπέστρεψε διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη» τῇ 15ῃ Ἰουνίου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μέσῳ Ἀθηνῶν. Εἶχε μεταβῇ μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν λοιπῶν Προσκυνητῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔνθα εἶχε συχνὰς συνομιλίας μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Ἐπανελὼν εἰς τὴν ἐν Πίτσμπουργκ ἕδραν του, ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἅτινα ἐπιτυχῶς ἐξετέλει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του ὁ Πανοσι. Ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Ἰσιδωρίδης, Δ.Ο.Θ.

Χειροτονία Κληρικοῦ

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανὸς ἐχειροτόνησε τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κ. Νικόλαον Βαγγελόπουλον, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, τῇ μὲν Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς (5 Ἰουνίου) εἰς Διάκονον, τῇ δὲ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πάντων (12 Ἰουνίου) εἰς Πρεσβύτερον. Τῷ εὐχόμεθα εὔορκον ἱερατείαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδ. Βασίλειον Γρηγοριάδην, Chicago, Ill.—Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐγγραφὴν 20 νέων συνδρομητῶν τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ». Οὕτω, οἱ παρ' ὑμῶν ἐγγραφέντες ὑπερέβησαν τοὺς 200.

Αἰδεσ. Νικόλαον Ἀθανασόπουλον, Yonkers, N. Y. — Συμφώνως πρὸς ἐντολήν σας, ἀποστέλλονται τακτικῶς 125 τεύχη τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» εἰς τὴν Κοινότητά σας, ἐπ' ὀνόματί σας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Δίδα Ρόζαν Παυλάτου, Charleston, S. C.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐγγραφὴν ὅλων τῶν Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν (14) τῆς Κοινότητός σας ὡς συνδρομητῶν τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ». Ἀποστέλλονται αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς ὅλων.

Printed by
Cosmos Greek-American Printing Co.
205 West 25th Street